

1 Mayıs 2018 Mektupları

İçindekiler

Sunuş.....	3
Gençler Çarkı Bozuk Düzene Hayır Diyor!.....	5
“Anne Ne Diyorlar?” “Özgürlük Diyorlar Yavrum”	7
Seneye 1 Mayıs’a Oğlum da Yanımda Olacak.....	8
Çocukların Gözünde 1 Mayıs.....	10
1 Mayıs’a Katılan İşçiler Anlatıyor	12
Bu 1 Mayıs’ta Bir Eksik, Bin Fazlaydık!	15
Karanfil Elden Ele, Güneşli Güzel Günlere!.....	18
Milyonların İçinde Yalnız Değilsin!.....	19
1 Mayıs Umuttur, Gelecektir!	21
Çocuklarımızla Alanlarda Birleştik.....	22
UİD-DER’le Yeşeren Filizler.....	23
UİD-DER’le 1 Mayıs Coşkusu	24
UİD-DER’le İlk 1 Mayıs’ım Bana Bir Umut Daha Kattı	25
El Ele Hep Birlikte Sömürsüz Bir Geleceğe	26
UİD-DER’le 1 Mayıs	27
Umut Dolu 1 Mayıs	28
UİD-DER’le Kararlı Bir Mücadeleye	29
Karanlığı Aydınlatan Kızıl Işık.....	30
Daha Az Çalışmak İçin Mücadeleye Devam.....	31
1 Mayıs ve Örgütlü Olmak	32
1 Mayıs Ruhuyla Mücadeleye!	34
1 Mayıs’a UİD-DER’li Bir Kadın İşçi Olarak Katılmak	36
“Keşke Kızım da 1 Mayıs’a Gelseydi”	38
Güzel Günler İçin Birleşelim!	39
İşçilerin Gözünde 1 Mayıs ve UİD-DER Korteji	40
UİD-DER’le İlk 1 Mayıs	42
Yaşasın İşçi Sınıfının Enternasyonal Mücadele Günü 1 Mayıs!	43
Yalnız Değiliz!	44
Kutlu 1 Mayısımız!	45
1 Mayıs Ruhuyla Mücadeleye Devam!.....	46
Kadınlar 1 Mayıs’taydı!	47
Bahane Yok, Mücadele Var!.....	48
İlk 1 Mayısım	49
Kızım ve Kız Kardeşimle 1 Mayıs’taydık	50
1 Mayıs’ta Dünya Bizim İçin Dönüyor	51
1 Mayıs Heyecanım	52
1 Mayıs’ta Gururluyduk.....	53

1 Mayıs 2018 Mektupları

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği

www.uidder.org

UİD-DER: “Çarkı Bozuk Bu Düzene Hayır!”

1 Mayıs 2018 kutlamaları, işçi sınıfının haklarına saldırıların sürdüğü, işsizliğin ve hayat pahalılığının arttığı, demokratik hak ve özgürlüklerin yok edildiği OHAL koşullarında gerçekleştirildi. Türkiye'nin onlarca kentinde yüz binlerce işçi ve emekçinin alanlara akması, 1 Mayıs'a sahip çıkması, taleplerini coşkuyla haykırması son derece anlamlıdır. İşçi nüfusu artan kentlerde düzenlenen 1 Mayıs mitinglerinin kitleselliği ve coşkusu işçilerin baskılara boyun eğmediğini ortaya koyuyor. İşçi kitleleri tek adam rejiminin 24 Haziran seçimleriyle mutlak hale getirilmek istenmesine, OHAL uygulamasına, sendikal ve siyasal yasaklara, emperyalist savaşlara, düşük ücretlere, taşeronluk sistemine, güvencesiz çalıştırmaya, iş cinayetlerine, özelleştirmeye, grevlerin yasaklanmasına, kadına yönelik şiddete, yaşam alanlarının yok edilmesine karşı seslerini yükselttiler, tepkilerini ifade ettiler.

İşyerlerinde ve işçi mahallelerinde “Çarkı Bozuk Bu Düzene Hayır! Sömürüye, Yoksulluğa, Baskılara, Haksız Savaşlara Son” sloganıyla hazırlanan işçilerin mücadele örgütü UİD-DER, kitlesel ve coşkulu bir kortejle İstanbul Maltepe mitinginde yerini aldı. Dünya işçilerinin aynı duygu ve heyecanla alanlara çıktığı 1 Mayıs'ta, UİD-DER'li işçiler sömürüye, savaşlara, anti-demokratik uygulamalara, grev yasaklarına, baskı ve zulme, tek adam rejimine HAYIR dediler.

UİD-DER, bu sene de disiplinli, coşkulu, umut dolu bir görüntü verdi 1 Mayıs'ta. Her sektörden işçiler, emekçi kadınlar, bebekler, emekli işçiler, kısacası yediden yetmişe her yaştan insan bu coşkunun ve umudun bir parçası oldu. UİD-DER'li işçiler, gençler ve emekçi kadınlar 1 Mayıs'a, işçi sınıfının mücadele geleneğine sahip çıktıkları için gurur duyduklarını ve mücadelede kararlı olduklarını ifade ettiler. 1 Mayıs'ın coşkusu ve kararlılığı UİD-DER'li işçilerin yüreklerinden kalemlerine aktı. Broşürümüz işte bu duyguları, 1 Mayıs coşkusunu UİD-DER kortejinde yaşayan işçilerin mektuplarını içeriyor.

Gençler Çarkı Bozuk Düzene Hayır Diyor!

■ Mersin Üniversitesinden bir öğrenci

Yaşadığımız dünyada biz işçiler için hayat hiç de kolay değil. Yoksullukla, işsizlikle, açlıkla ve daha nice sorunlarla hayatımız harcanıp gidiyor. Rahatça bir nefes almadan, kafamızı yastığa koyduğumuzda “yarın nasıl geçecek?” diye kaygılanmadan geçirdiğimiz bir günümüz bile yok neredeyse. Üstelik şu an dünyada büyük bir savaş var. Yaşadığımız böylesi bir dönemde hayat bizler için giderek zorlaşıyor. İşte böyle karanlık bir atmosferde, birliğe, beraberliğe, dayanışmaya her şeyden çok daha fazla ihtiyacımız olduğu bir dönemde UİD-DER’le 1 Mayıs’a katıldım.

Yıllardır 1 Mayıs’lara UİD-DER’le katılan biri olarak derneğimizin çok coşkulu bir kortejle yürüyeceğinden hiç şüphem yoktu. Coşkulu ve kalabalık bir kortejle yürümenin bizlere verdiği umut ve güçle bu 1 Mayıs’ta da taleplerimizi haykırdık, halaylarımızı çektik, şarkılarımızı söyledik. İçinde bulunduğumuz karanlık dönemin bütün baskılarına rağmen inancını ve umudunu yitirmemiş olan işçilerin haykırıları umut olup yankılandı 1 Ma-

ıy alanında. UİD-DER'in alana taşıdığı pankartlarda uzayan iş saatlerine, düşük ücretlere, işçi ölümlerine HAYIR yazıyordu. Bu pankartlar işçilerin çok hoşuna gitti ve onlarca işçi gelip pankartımızın yanında fotoğraf çektirmek istedi. UİD-DER'li işçiler alana giriş yapan bütün kortejlere merhaba diyerek dayanışmanın gücünü ortaya koydu. Daha sonra yürüyüş başladı. Düzenli ve coşkulu kortejimizle alana kadar sesimizin bütün gücüyle taleplerimizi haykırdık. Çarkı bozuk bu düzene HAYIR dedik. Yanımızdan gelip geçen işçi ve emekçiler kortejimizden çok etkilendiler ve aramıza katılmak isteyen işçiler oldu. Alana girdikten sonra da coşkumuzu yitirmedik ve halaylarımıza, sloganlarımıza devam ettik. Alandan çıktıktan sonra dağılmadık ve hep birlikte ayrılacağımız yere doğru yürüdük. Yürürken herkes yorulmuş olmasına rağmen sesimizi kısmadık ve coşkulu şarkılarımızı yine hep beraber söyledik.

Böyle karanlık ve baskının arttığı bir dönemde UİD-DER'le 1 Mayıs'a katılmak bana ve arkadaşlarıma büyük moral oldu. Umutsuz olmamız ve karamsarlığa kapılmamız patronların işine geliyor. Bizler yalnızlaştıkça patronların çarkı bozuk bu düzeni devam ediyor. Oysa bir araya gelip güçlenen UİD-DER'li genç işçiler; şiddete, baskıya, bütün yasaklara, çarkı bozuk bu düzene HAYIR diyor.

UİD-DER YÜRÜYOR MÜCADELE BÜYÜYOR! ■

“Anne Ne Diyorlar?” “Özgürlük Diyorlar Yavrum”

■ Pendik'ten bir sağlık işçisi

Ben bir sağlık işçisiyim. Bir amcamızla bizim işyerine gelip giderken tanıştık birkaç yıl önce. Bize İşçi Dayanışması gazetesi getirirdi. Her 1 Mayıs öncesinde bizim de katılmamız için davet ederdi. Bu seneye kadar bir türlü gidememiştim. Bu 1 Mayıs'ta kızımı da alarak mitingin yapılacağı Maltepe meydanına gittik. Mitinge katılan kalabalık henüz alana girmemişti. Farklı farklı gruplar, kortejler halinde yürüyorlardı. ÜİD-DER'in kortejinin yanına vardığımızda, elinde İşçi Dayanışması gazetesi olan bir kız, bir şeyler söyleyerek gelip geçenlere gazete hakkında bilgi veriyordu. Bana da “abla İşçi Dayanışması'nı daha önce okudunuz mu?” diye sordu. Ben de, “okudum, hatta bir tane yazı da yazdım” dedim.

İlk kez farklı düşünceler topluluğunu gördüm. İnsanların haklarını nasıl aradıklarını, bir bütün halinde tek yürekle nasıl hareket ettiklerini bire bir yaşamak anlatılamaz bir duyguydu. Çok heyecanlıydım tarifsiz bir şekilde. Herkesin birbirine yaklaşımı saygı çerçevesinde idi. Kişinin neyi savunduğunun, hangi kalıp içinde olduğunun bir anlamı yoktu. Tek gaye uğrunda, tek yürek halinde, kimse kimsenin alanına girmeden, sabırla, coşkuyla sloganlar atarak yürüdü ve alana geldi.

5 buçuk yaşında benim kızım. Ve orada olanları izledi, inceledi baktı sordu: “Ne diyorlar anne?” “Özgürlük, adalet diyorlar yavrum” dedim. O da sanki ruhunda hissetmişçesine, özgürlük diye gülerek bağırmaya başladı ve ellerini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Gözlerindeki ışık beni çok sevindirdi. Büyüdüğünde boyun eğmeyen, sorgulayan, düşünüp öyle kabul eden, insanların hayatlarına saygı duyan, hak yemeyen, hakkını yedirmeyen bir birey olsun; kendisine, insana ve doğaya hayırlı olsun istiyorum. Böyle yetişip boyun eğen biri olmaması için elimden gelen ne ise yapacağım. Zor değil aslında düzgün bir şekilde yaşamak. Çok isterim kapılar kilitlenmeden, değerli eşyalar saklanmadan, çalmadan çırpmadan yaşansın. Düşünsenize entrika yok, zulüm yok, haksızlık yok, harika bir hayat olurdu... ■

Seneye 1 Mayıs'a Oğlum da Yanımda Olacak

■ Çayırova'dan bir ev kadını

Ben uzun yıllar işçilik hayatından sonra hamilelik sürecinde çalışmaya ara vermiş bir ev kadınıyım. Günlerim temizlik, yemek, evle çocuk parkı arasında geçiyor. Yıllar önce ÜİD-DER'in etkinliklerinde bulunmuştum. Şehir değişikliği nedeniyle katılımda bulunamadım. 1 Mayıs'tan iki hafta öncesinde görüştüğüm ÜİD-DER'li bir arkadaşım 1 Mayıs'a katılmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de “koşa koşa gelirim” dedim. O andan sonra beni 1 Mayıs coşkusu sarmıştı.

1 Mayıs gecesi uyku girmedi gözüme. Sabah erkenden yola çıktık. ÜİD-DER'in otobüsünü beklerken başka gurupların otobüsleri geçiyordu önümüzden, “ne kadar güzel bir gün, otobüsler işçileri fabrikalara değil de alanlara taşıyor” diye düşündüm. O kadar heyecan yapmışım ki önümde duran ilk otobüse binmeye yöneldim. ÜİD-DER'in servislerinden biri olmadığını heyecandan anlayamadım. Nasıl bir an önce alanda bulunmak

istiyorsam artık, kendimi gelen ilk otobüse binerken durdurdum.

Akşam eşim eve geldiğinde “bugün ne kadar iyi görünüyorsun, hep böyle ol” dedi. Etrafımdaki herkese 1 Mayıs’a gelip gelmeyeceklerini sordum. Eşimin ilk söylediği şey “gelirim ama sokaklarda bağırıp çağırmam” oldu. Ben de, “he he tamam alana geldiğinde göreceğim seni” dedim. Kardeşimin eşi de sendikalı bir işçi. Kardeşim eşiyle birlikte sendika ile katıldı. Aynı alandaydık yani. Yeğenim alana geldi. Fakat kalabalıktan bizi ancak arama noktasında bulabildi.

Kortej oluşturulurken sloganlar da başladı eşim benden daha çok bağırarak bütün sloganlara eşlik ediyordu. İşte ÜİD-DER’in böyle bir gücü var, biz işçiyiz, biz varız. Bunu fark ettiriyor, insanın içindeki mücadele azmini ortaya çıkarıyor. Farklı şehirde birey olarak katıldığımız 1 Mayıs’larda sanki bir resme bakar gibi alanda boş boş dolaşıyordum, ama ÜİD-DER’le katıldığım 1 Mayıs’larda düzenli kortejiyle, sloganlarıyla gerçekten ne yapması gerektiğini bilen bir işçi gibi 1 Mayıs coşkusunu içimde yaşıyordum.

Kortejde dikkatimi çeken çocuklu anneler oldu. Benim de 26 aylık bir oğlum var. Eşim “keşke biz de getirseydik çocuğu” dedi. “İyi ki getirmedi” dedim çünkü benim yerinde duramayan, sürekli koşan bir oğlum var. Ama muhakkak önümüzdeki yıl 1 Mayıs’a oğlum da yanımda olacak. İşçi bilinci ve mücadele gücü bu yaşlarda verilmeli. Patronlar çocuklarını daha çocuk yaşta patron çocuğu gibi yetiştirmiyorlar mı? Hafta sonu annelere gittiğimde babam “1 Mayıs’a torunumu neden götürmediniz? Olmadı şimdi. Bir düşünün” dedi. Çünkü benim ailem yıllar önce ÜİD-DER’in etkinliklerine katılımda bulundular. Ve oradaki insanlar çocuklarıyla beraber katılıyorlarsa bu güvenle ilgili bir durum. Aslına bakılırsa karnımızdaki bebek bile işçi olarak doğmuyor mu? ÜİD-DER bunu öğretti bize. Her şey aileden başlar.

1 Mayıs’ta alanda iken eşim bana “biz böyle burada bağırıyoruz ama patronların çok mu umurunda?” diye sordu. Evet, çok umurunda, yani korkuyorlar işçilerin gücünden. Korkmuyor olsalardı üç farklı yerde arama yapmazlardı ve tepemizde dolaşan helikopter olmazdı. Bize 1 Mayıs’ta nasıl örgütlü ve disiplinli olunacağını öğreten ÜİD-DER’e teşekkür ediyorum... ■

Çocukların Gözünde 1 Mayıs

■ Sancaktepe'den bir kadın işçi

Bu yıl 1 Mayıs'a UİD-DER'le birlikte katılan pek çok kişiden aynı şeyi duydum: “Ne kadar çok bebek ve çocuk vardı kortejde!” Üstelik çocuklar minicik elleriyle küçük ama talepleri büyük dövizler taşıyorlardı. Anne ve babalarıyla birlikte dilleri döndüğünce sloganları haykırıyorlardı. Daha şimdiden geleceklerine sahip çıkmayı, güzel günler için tek yürek olmayı öğreniyor çocuklarımız. Yüreği sınıfının haklı mücadelesi için atan her işçi için gurur ve umut veren bir şey bu!

Kapitalist sistem işçi sınıfının çocuklarına da mütemadiyen zehrini şırınga ediyor. Çocuk saflığını bencillikle, ağgözlülükle, rekabetle, bireycilikle kirliliyor. Pek çok işçi ailesi gözü gibi sakındığı, iyi bir birey olsun diye emek verdiği çocuğunun savrulduğunu çaresizlik içinde izliyor. Oysa her zehrin bir panzehiri vardır ve kapitalist sistemin panzehiri sınıf mücadelesidir. İşçi sınıfının mücadelesinde çok önemli bir simge olan 1 Mayıs da bir panzehirdir. 1 Mayıs'ın yarattığı birlik, dayanışma, mücadele ruhu nasıl ki biz işçilere umut ve güç aşılıyorsa emin olalım ki çocuklarımız için de aynı

şey geçerlidir. Çocuklar çok iyi gözlemcilerdir. Bulundukları ortamın havasını, ruhunu bazen yetişkinlerden daha iyi hissederler. Çocuklarımız yarın büyüyecekler ve bizler gibi birer işçi olacaklar. ÜİD-DER kortejinde bir işçi çocuğunun elinde tuttuğu dövizde yazdığı gibi “Bugün bebek tulumu yarın işçi tulumu” giyecekler. Peki, nasıl işçiler olacaklar?

Nazım Usta’nın dizeleriyle “derya içre olup da deryayı bilmeyen balık” gibi mi yoksa sınıfını ve safını bilen, sağlam karakterli, mücadeleci bir işçi mi? Bu sorunun cevabı bizim elimizde. Çocuklarımıza şimdiden sorgulamayı, emeğin değerini, birlik ve beraberliğin önemini öğretebilirsek emin olalım ki büyüdüklerinde de doğru yerde duracaklardır. 1 Mayıs’tan sonra ziyaretine gittiğim ÜİD-DER’li kadın arkadaşım o günün güzelliği üzerine konuşurken 10 yaşındaki oğlu da geldi yanımıza. Kortejde tıpkı annesi gibi yumruğunu havaya kaldırdığını, sloganlara katıldığını görmüştüm. Ona da duygularını sordum ve isterse yazabileceğini söyledim. Biraz sonra elime bir kâğıt tutuşturdu. Yazdığı birkaç cümlede bile 10 yaşında bir çocuğun işçi sınıfının bir parçası olduğunu hissettiğini görebilirsiniz. “1 Mayıs’a Türkiye ve dünyada çalışan tüm işçiler için geldim. Ben bir ÜİD-DER’li çocuk olarak geldim ve orada «ÜİD-DER YÜRÜYOR MÜCADELE BÜYÜYOR» sloganını attım. Sadece bu değil, bayrak salladım, şapka giydim. 1 Mayıs’a anne ve babamla birlikte geldim çünkü onlar da bir işçi!” Altına da kortejde gördüğü “ÜİD-DER’Lİ BEBEKLER” dövizinden esinlenerek “ÜİD-DER’Lİ ÇOCUKLAR” diye yazmış.

Yine ÜİD-DER’le 1 Mayıs’a gelen emekçi kadınların çocuklarının yaptığı 1 Mayıs resimlerini de paylaşmak istiyorum sizlerle. “Kadına Şiddete Son!” dövizini çizen 10 yaşındaki bu çocukların erkek olduğunu da belirtmek istiyorum ayrıca. Resimlerden birinde alanı dolduran işçilere gülümseyen güneş eminim baktıkça sizin de içinizi ısıtacak. Evet, çocuklarımız geleceğimiz ve gelecek sosyalizmin olacak! ■

1 Mayıs'a Katılan İşçiler Anlatıyor

■ GOSB'dan bir grup metal işçisi

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta bizler de alanlardaydık. Bizler aynı fabrikada çalışan ve bu gidişata öfke duyan metal işçileriyiz. 1 Mayıs'ta yapabileceğimiz en doğru şeyin işçi sınıfının 1 Mayıs alanında yerimizi almak olduğunu düşündük. Kimimiz ilk defa 1 Mayıs'a katıldık, kimimiz ilk defa ÜİD-DER saflarında yerimizi almıştık. 1 Mayıs sonrasında hem ÜİD-DER'e teşekkür etmek hem de bu önemli günün bizlerde bıraktığı duyguları sizlerle paylaşmak istedik.

Mahmut: Bu benim ilk 1 Mayısımdı. Evden çıkarken içimde biraz korku, biraz heyecan, biraz tutku vardı. Ortak bir noktada arkadaşlarla buluşup otobüslere bindik, düştük yollara. Yolda giderken içimdeki korku azalmaya başladı, çünkü hep bir ağızdan şarkılar söyleyip sloganlarımızla bitirdik yolu. Başta sloganları bilmiyordum ama biraz dinleyince anladım ki benim de benim gibi milyonlarca işçinin de haklı talepleriymi attığımız sloganlar ve kısa zamanda alıştım. Sonra Maltepe'ye vardık ve güneş bir başka parlıyordu o gün. Yüz binlerce işçi, emekçi, kadın, erkek, çocuk, öğrenci oradaydı ve öfkemiz de coşkumuz da sloganlarımızla göklere yükseliyordu. Önce biraz çekiniyordum ama ÜİD-DER'in kortejinde yerimi aldığım da

ne korku kaldı ne de çekinme. Oradaki işçilerin hepsi çok sıcakkanlıydı ve en başında ne yapacağımı bilmiyorken o an anladım ki yapmamız gereken en önemli şey işçi sınıfının mücadelesinin içinde olmak. Geçmişte verilen mücadeleleri de o mücadeleler uğruna canını verenleri de unutmamak ve sınıfımız için yan yana olmak gerektiğini anladım. 1 Mayıs'ın işçi sınıfı için ne kadar önemli olduğunu öğreten ve yaşatan UID-DER'e teşekkür ederim ve seneye aynı saflarda buluşmak üzere hoşça kalın.

Sezgin: 1 Mayıs öncesinde işyerinden bir abi “yarın 1 Mayıs’a gidecek misin sen?” diye sorduğunda “evet arkadaşlarıma söz verdim ve gideceğim” demiştim. Arkadaşlarıma söz verdiğim için ve haklarımıza sahip çıkmak için alanlara çıkmam gerektiğini düşünüyordum. Ama nasıl bir duygu olduğunu bilmediğim için bir taraftan da korkuyordum ya başıma bir şey gelirse diye. Ama UID-DER kortejine girdiğimde anladım ki asıl güvende olabileceğim yer burası. Haklarımıza sahip çıkmak için hep bir ağızdan taleplerimizi söylemeye başladık. İşçi haklarını, bizlerin sorunlarını ve çözümlerini UID-DER öncülüğünde daha da öğrenmiş oldum. Büyük bir coşkuyla hep bir arada kutladık işçi bayramını. 1 Mayıs sonrasında yine aynı abi “çok yanmışsın” dediğinde ona cevabım “yine olsa yine giderim” olmuştu. Çünkü gerçekten işçi sınıfının ne kadar güçlü olduğunu o gün öğrendim ve 1 Mayıs'ın korkulacak bir gün değil korkularımızdan kurtulacağımız bir gün olduğunu anladım.

İdris: İlk defa UİD-DER'le 1 Mayıs'a katıldım. UİD-DER'in korteji, düzeni gerçekten mükemmeldi. Sayenizde muhteşem bir 1 Mayıs yaşadım, emeği geçen herkesin yüreğine sağlık. Sloganlar, şarkılar her biri birbirinden güzeldi ve coşku giderken de dönerken de hep olması gerektiği gibiydi. Ben de bütün işçi kardeşlerim gibi bu düzene duyduğum öfke ve hak gasplarına karşı korku duymadan, cesurca çıktım meydanlara. Çünkü birçok ülkede olduğu gibi bizim yaşadığımız ülkemizde de işçi hakları, iş kanunu ve iş güvenliği göz ardı ediliyor. Hak ettiğimiz yaşamları değil, egemenlerin reva gördüğü hayatları yaşıyoruz, hatta kapitalist sınıf kârlarını biraz daha arttırsın diye ölüyoruz. Patronlar sınıfına inat işçi sınıfı olarak yan yana olmalıyız, çünkü biz yan yana olduğumuz zaman yedikleri yemek de içtikleri su da sermaye sınıfına zehir olacaktır.

İsmail: Ben ilk defa 1 Mayıs'a katıldım ve çok etkilendim. Çünkü nasıl mücadele etmem gerektiğini anladım. İşçilerin mücadelesini, kadınların mücadelesini gördüm. Kadınlara yapılan şiddete, tacize karşı işçi sınıfının kadınlarının mücadelesinin en önünde olmaları bana bir kez daha gösterdi ki kadınıyla erkeğiyle işçi sınıfının mücadelesiyle değişecektir bu bozuk düzen. Yaşasın işçi sınıfının mücadelesi, kahrolsun faşizm. Jin jian azadi. Biji yek gulan.

Bülent: Bir kıvılcım ile başlayan sonrasında kitleler halinde işçilerin, emekçilerin güç birliği diye bildiğim 1 Mayıs'a güçlü bir birlik inancına bürünmüş UİD-DER ile katılmaktan çok mutlu oldum. Bu yıl gerçekleşen 1 Mayıs'ta yüz binlerce işçinin katılımı ve UİD-DER ile attığımız her adımda mücadelenin daha da büyüdüğünü gördüm. Kortejin en önünde kendinden emin, güçlü işçi kadınlarımızı görmek beni daha da mutlu etti. 1 Mayıs kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısı, genci, öğrencisi, çocuğuyla bir bütün halinde haklarımızı gasp eden, sömüren sermayedarlara karşı tek yumruk olduğumuzun göstergesidir. Haklarımızı gasp eden, toplumu baskı altına alan kapitalist düzene karşı mücadele eden UİD DER ve tüm emek örgütlerinin aynı meydanda güç birliği yapması, sesimizi yükseltmemiz, duysalar bile duymazlıktan gelen patronlar sınıfının hafızalarına kazındığından eminim. Ayrıca UİD DER'in kendine özgü disiplini, düzeni 1 Mayıs meydanlarına ayrı bir coşku kattı. Sloganlarımızda yalnızca ekmek için daha çok ücret değil gerçekten yaşanacak bir dünya için mücadelenin önemi vurgulandı. Her günümüzü 1 Mayıs'a çevirmek için UİD DER'le örgütlü mücadeleye. ■

Bu 1 Mayıs'ta Bir Eksik, Bin Fazlaydık!

■ İstanbul'dan bir işçi

Her birimiz kendi çocukluğumuzdan biliriz, bayram sevincini. Yarın sabah bayramsa, o gece heyecandan, sevinçten tavşan uykusu uyuruz. Kargalar uyanmadan biz uyanırız. Çocukluğumuzdan sonra, kendi sınıfımın tarihinin simge günlerinden biri olan 1 Mayıs'a uyanacağımız gece 1 Mayıs'a gidecek her işçi emekçi gibi, tavşan uykusu uyur, kargalardan evvel uyanırım her sene. Bu yılki 1 Mayıs'ta da her yıl olduğu gibi, aynı heyecan, sevinç ve coşkuyla yola çıktık, bahar sabahının hafiften ısran havasında. Pırl pırl gençlerimizi, gelecek mücadelemizin umudu çocuklarımızı, yaşlı, genç ana-babaları, üç, dört kuşak yan yana, kol kola hep beraber 1 Mayıs'a giderken görmek, onlarla beraber olmak tarifsiz bir mutluluk, sınıfımıza sonsuz güvenle hep beraber o havayı solumak için düştük yollara.

Her birimiz farklı bölgelerden bir araya gelerek, 1 Mayıs alanına yürüdük, coşkuyla. Kortejimizin düzeni, disiplini, coşkusu dışarıdan bakan dost düşman tarafından görülüyordu. Alana girdiğimiz coşkuyla alandan çıktık. Her bölgeye gidecek araçlar beklenirken, 1 Mayıs'ın tatlı yorgunluğunu atmak için kimimiz yeşillikler üzerinde, kimimiz tümsekler üzerine oturmuştu. Ben de bir tümseğe oturdum. Her halinden, giyiminden Derimli olduğu belli olan ablamız da gelip az ilerime oturdum. Tümsekte oturduğumuz için o kalabalık ÜİD-DER ailesinin hepsini görebiliyorduk. Mücadele arkadaşımız, kavga yoldaşımız Gülferimizin annesini tanıyordum. Yandan kendisini izledim. Gözleri o kalabalığın üzerinde dolanıyordu. Gözlerinde keder de vardı, sevinç de. Kederi sevgili mücadele arkadaşımız Gülferimizin eksikliğindendi. Sevinciyse, yalnız olmadığını bildiği, sayısız oğlu ve kızı olarak gördüğü ÜİD-DER ailesinin varlığını yanında hissettiği içindi.

Bir arkadaşımız ablamıza çay getirdi. Diğer yanında oturana dönüp ana dilinde bir şeyler konuşarak çayı yanındakine vermek istedi. Sonra bana döndü, baktı aynı şekilde. Azıklarımızı paylaştık birbirimizle. Sonra bana “sen hangi taraftan geldin?” diye sordu. “Anadolu yakası” dedim. İçindeki kederi azaltmak için biriyle konuşmaya, paylaşmaya ihtiyacı olduğu her halinden belliydi. Başkalarıyla da paylaşmıştı anlaşılan. Ama yetmemişti. Yükünü biraz daha hafifletmek için anlatmak, paylaşmak istiyordu. Bir daha bana döndü, “sen Gülfer’i tanerdin” diye sordu. Sonra, “Gülfer benim kızımdır, ben annesiyim” dedi. Ben de “tanımaz olur muyum abla? Gülfer hem senin kızın, hem hepimizin kızı, hem de UİD-DER’in kızıdır” dedim. Biraz düşündü, çayından bir yudum aldı. Gözleri kalabalığın üzerinde dolandı. Gözlerinin kızını aradığı belliydi. Kızının o kalabalık içinde olmadığını aklı kabul etmiş olsa da, yüreği henüz kabullenmemişti. Oradaki tanıdığı, tanımadığı bütün kızlarımızı, oğullarımızı kendi evladı gibi sevdiğini görebiliyordum. Ana yüreği işte. Kendi doğurduğu evladını başka seviyor, her anada olduğu gibi. Gözlerinin buğulandığını fark ettim. Gözleri kalabalığın üzerinde dolandı bir süre. Sonra bana doğru dönerek, “hane Gülfer nerede? Gülfer yok” dedi. Ablamız geçen 1 Mayıs’ta kızının UİD-DER Kadın Komitesi kortejinin önünde, yanı başında duruşunu, sıcaklığını anımsıyor, ardındansa yüreğinin ta derininde Gülferimizin yokluğunun acısını yaşıyordu. Evet, hiçbir acı, aynı derinlikte sürmez. Fakat ablamızın

o gün yüreğindeki derin keder, geç kapanan bir yaranın bir dokunuşta kanaması gibiydi. Zamanla farklılaşır, acı yerini özleme, hasrete, insanın kendi kendisiyle yâd etmesine bırakır. Her ana evlat acısını dindirmek için bir teselli bulur, birileriyle paylaşır. Ablamız bu konuda şanslı olanlardandır. ÜİD-DER gibi kocaman bir ailesi var çünkü. Ablamızın “hane Gülfer nerede? Gülfer yok” diyerek açığa vurduğu yüreğindeki yangını bir nebze olsun dindirebilmek için: “Abla, Gülfer aramızda değil, ama mücadelemizde, yüreğimizde her zaman olacak. Aynı şimdi aramızda olmayan, ömürlerinin sonuna kadar yüreğimizde olan mücadele arkadaşlarımız, kavga yoldaşlarımız gibi. Ne mutlu Gülfer gibi ömrünün sonuna dek mücadele içerisinde yer almış olanlara...” dedim. İşte hayat böyle, ne kadar yaşadığımız önemli değil, asıl olan hayat denen bu yolculukta, sınıfımızın bir neferi olarak göçüp gitmek bahtiyarlığına erişebilmekte diye düşündüm.

Bu 1 Mayıs'ta, ÜİD-DER Kadın Komitesinin kortejinin pankartını taşıyanlardan biri olan, sevgili mücadele arkadaşımız Gülferimiz fiziken aramızda yoktu. Ama o, sınıfına ve mücadele arkadaşlarına her daim gülen o iri kara gözleriyle hep yanımızdaydı. Gençlik günlerinden, hayatının baharında aramızdan ayrıldığı ana dek, sınıfının örgütlü ve bilinçli bir neferiydi. Mücadele örgütümüz ÜİD-DER'in bir aktivistiydi. Sınıfının tarihi, sınıf mücadelesinin uzun soluklu olduğu kendisine doğru biçimde kavratılmıştı. Kendisi de kendisine verilen emeklerin değerini bilmiş bir insandı. Okumuştı, sağlık işçisiydi. Ama sınıfının mücadelesini doğru yerde öğrenip kavradığı için, okumuşların burnu büyüklüğünden çok uzaktı. Mütevazı bir yapıya sahipti. Mücadele arkadaşlarına kadife yumuşaklığında davranırdı. Onu tanıyan her mücadele arkadaşı, onu iri kara gözleriyle, gür siyah saçları ve mücadelemizin bir neferi olarak hatırlayacaktır. Ama yas tutmaya da lüzum yok. Yüzlerce yeni Gülferler, Ayşeler, Ahmetler, Hasanlar vardı bu 1 Mayıs'ta aramızda. Pırl pırl, mücadeleye dört elle sarılan gençlerimiz. Sevgili Gülferimizi tanıyan tanımayan mücadele arkadaşları olarak, her birimiz mücadelemize yeni bir sınıf kardeşimizi kazandırdığımızda, o civan kızımız da rahat uyuyacaktır. ■

Karanfil Elden Ele, Güneşli Güzel Günlere!

■ İstanbul'dan genç işçiler

*Sen o karanfile eğilimlisin, alıp sana veriyorum işte
Sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel
O başkası yok mu bir yanındakine veriyor
Derken karanfil elden ele.[*]*

Görüyorsunuz ya bir kavgayı büyütüyoruz birlikte. Fabrikaların duvarlarından, grev halaylarından alanlara taşıyoruz. Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta kızıl karanfiller olup yeryüzünü boydan boya ala boyadık. Dünyayı değiştirme inancımızın elden ele taşındığı, yürekte yüreğe aktığı bu gün, sömürücü düzenin efendilerine bu düzeni başlarına yıkacağımızın işaretini verdik. Amerika'dan yükselen seslerin, Madrid'in meydanlarında yankılandığı, Paris'in kavga kokulu sokaklarında çarpışan emekçinin kalbinin Asya'nın yoksul kentlerinde attığı bu günde, dünya tek ağızdan o şarkıyı söyledi: "Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık, Enternasyonal kurtulur insanlık!"

Üzerinde bir avuç ağgözlü asalağın ve milyarlardan oluşan açlık ordusunun yaşadığı gezegenimiz, sömürücü egemenlerden kurtulmak istediğini bir kez daha gösterdi. Savaşın, ekonomik krizin, artan baskı ve otoriter rejimlerin kışkırttığı kıvranan dünya işçi sınıfı, hapsediği bilinçsizlik ve örgütsüzlük koşullarında henüz kendinde dünyayı değiştirme cüreti bulamasa da 2018 1 Mayıs'ı yoksul kitlelerin ve onun genç kuşaklarının kapitalizmi başlarından def etme arzusu içinde olduklarını dosta düşmana duyurdu.

Dünya işçi sınıfının acılarını, özlemlerini, yenilgilerini, yengilerini sınıf belleğine kazımış sınıf bilinçli işçiler olarak kuşandığımız 1 Mayıs ruhuyla mücadeleye daha sıkı sarılarak ilerleyeceğiz. Dünyayı sarsarak, depremler yaratarak beyleri pašaları silkip atacağız yeryüzünden! Yaşasın İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs! ■

* Edip Cansever

Milyonların İçinde Yalnız Değilsin!

■ İstanbul'dan bir işçi

“İnsanların korktuğunu, olanlara ses çıkarmadığını düşünüyordum. Hiç bu kadar kalabalık olmayı beklemiyordum. İyi ki 1 Mayıs'a katıldım. Ses çıkaran, 'bu düzen böyle gitmemeli' diyen insanların var olduğunu gördüm.” Bu sözler birkaç hafta önce Maltepe Meydanında kutlanan 1 Mayıs'a katılan genç bir işçiye ait. Bir metal işçisi ise 1 Mayıs alanında hiç ummadığı halde komşusunu ve iş arkadaşlarını gördüğünü, çok şaşırdığını, çok sevindiğini anlatıyordu. “Yan yana yaşarken, yan yana çalışırken birbirimizi bilmiyormuşuz, burada karşılaşıncı hiç de sandığımız kadar yalnız olmadığımızı anladık, çok mutlu olduk” diyordu.

1 Mayıs'ta yüz binlerce işçinin, emekçinin, gencin toplandığı o meydana ortak duygu buydu. Birlik duygusu, hep beraber “bu düzen böyle gitmemeli” diyebilmenin verdiği güven ve cesaret meydana her bir insanın yüreğini kaplamıştı. Sadece İstanbul'da değil, Türkiye'nin dört bir yanında, dünyanın dört bucağında 1 Mayıs meydanlarını dolduran işçiler böyle hissediyordu. Çünkü çalışan, her şeyi üreten, ezilen, sömürülen işçi sınıfı olarak ne yazık ki birlik ve beraberlik içinde değiliz. Örgütlü değiliz, dağınık haldeyiz, ne kadar büyük ve güçlü bir sınıf olduğumuzun farkında değiliz. İşte bu nedenle meydanları doldurduğumuzda, İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta gücümüzü gör-

düğümüzde aslında birlik olmaya ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu daha iyi anlıyoruz.

Bir düşünelim, diyelim ki fabrikada çalışan bir işçiyiz. Diyelim ki ayakkabı üretiyoruz. O ayakkabının metali hangi madenlerden çıktı da geldi, nerelerde işlendi? Derisi nasıl temizlendi, nasıl tabaklandı, nasıl boyandı? Kauçuğu için kaç işçi çalıştı? Bağcıklarını kim dokudu, kim ördü, kim boyadı? Sayası nasıl dikildi, topuğu nasıl çakıldı, boyası hangi koşullarda üretil-di? O ayakkabıları vitrinlere kim taşıdı? Durup bir düşünsək o ayakkabılar için başka başka ülkelerin işçilerinin el birliği içinde nasıl çalıştığını görürüz. İşte işçiler üretmek için böylesine büyük bir birlik oluştururlar. Sömürücü sermaye sınıfı karşısında da aynı birliği göstermeye ihtiyacımız var.

İşyerimizde bir haksızlığa uğradığımız zaman buna karşı tek başımıza hiçbir şey yapamayacağımızı düşünürüz. “İşyerinde birlik yok ki, birlik ol-sak böyle olmazdı” deriz. Sessiz kalırız, boyun eğeriz. Her şeyin daha da kötüye gittiğine şahit oluruz. Birbirimize güvenmeyi öğrendiğimizde, da-yanışma içinde olabildiğimizde ise sorunların üstesinden gelmeyi, haksız-lıkları engellemeyi başarabildiğimizi görürüz. Bu durum yeni mücadeleler için bize moral ve güç verir. İşte sermaye sınıfının istemediği de budur. Bu nedenle bizi birbirimize düşürmeye, aramızda güvensizlik oluşturmaya, da-yanışmamızı soldurmaya çalışırlar. Böylelikle bizi kolayca korkutabilir, kan-dırabilir, diledikleri şartlarda çalıştırabilirler. Biz işçiler için en büyük tehlike birlik ve dayanışmadan uzaklaşmamızdır.

İşte bu nedenle sömürücülerin yalanlarına kanmamalı, fabrikadaki, iş-yerindeki işçi arkadaşımızla el birliği halinde üretim yaptığımızı, aynı şe-kilde sömürüldüğümüzü unutmamalıyız. Birbirimizi tanımayı, birbirimize güvenmeyi, birbirimize destek olmayı, haksızlıklara karşı birbirimizin ya-nında durmayı öğrenmeliyiz. Yanı başımızda yaşayan komşumuzun bir başka işyerinde aynı durumda olduğunu unutmamalıyız. Birbirimize uzak ve yabancı olmamızı isteyenlere inat evlerimizin, yüreklerimizin kapıları-nı birbirimize açmalıyız. Sorunlarımızın çözümü için birlikte kafa yormayı, ders çıkarmayı, başarılarımızı paylaşmayı ihmal etmemeliyiz. Etrafımızdaki işçi kardeşlerimizin kendilerini yalnız hissetmesine izin vermemeli, onlara gerçekleri gösterebilmeliyiz. Birbirimizden habersiz olmamalı, meydanlara birlikte gitmeli, gücümüzü dostla da düşmana da göstermeliyiz.

Bunları yapabilmek sömürücülerin bizi inandırmak istedikleri kadar zor değil, imkânsız hiç değil! Tıpkı UİD-DER Müzik Topluluğunun 1 Mayıs meydanında seslendirdiği o coşku dolu ezgilerde dile getirildiği gibi:

Tek başına ne yaparım diye düşünme

Milyonların içinde yalnız değilsin! ■

1 Mayıs Umuttur, Gelecektir!

■ Kocaeli'nden "emekli" bir metal işçisi

Kapitalizm altında biz işçiler açısından umut verici haber ve gelişme yok. Medya gücünü elinde tutan patronlar ve onların sözcülüğünü yapan siyasetçiler her şeyi daha da içinden çıkılmaz hale getiriyorlar. Örgütsüz işçi ve emekçiler bu tuzaklara düşüyor. Egemenlerin maksatları belli: geçim derdinden belini doğrultamayan işçi ve emekçileri peşlerine takmak.

Ama yağma yok. İşçi sınıfımız daha üç hafta önce 2018 1 Mayısı hem ülkemizde hem dünyanın birçok yerinde coşkuyla kutlandı. Sendikal ve siyasal örgütlenme hakkı, iş güvencesi istedi, haksız savaşlara karşı ortak taleplerini dile getirdi ve bunu tüm dünyada alanları doldurarak, haykıarak yaptı. Umudunu yitirmeyen, sınıfına güvenen, ezilen halkların yanında duran işçiler hep bir ağızdan taleplerini meydanlarda dile getirdiler.

Biz UİD-DER'li işçiler sınıfımıza olan inancımızı ve umudumuzu hiç kaybetmedik. Bizler dünya ve Türkiye işçi sınıfının ortak mücadelesine bağlıyız. Bu inançla yaşlısı, genci kadınlar ve geleceğin işçisi olacak çocuklarımızla 1 Mayıs'a katıldık. Her mitingde olduğu gibi kortejimizin tertipli, disiplinli olması ve coşkusu görenlerin dikkatini çekti ve takdirini topladı. Attığımız her slogan ve taşıdığımız dövizler işçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Kadın kortejimiz çok dikkat çekti. İşçi sınıfının kadınları mücadeleye katılmadan sınıfımızın kazanma şansı yoktur. Kadın kortejimiz, kadınların yaşadıkları sorunları dosta düşmana haykırdılar. Gençlerimiz boş hayallerin peşinden gitmediler, işçi sınıfının saflarında yerlerini aldılar. Bilimsel eğitim istediler, staj sömürüsünün ve çocuk işçiliğin yasaklanmasını hep bir ağızdan dile getirdiler.

Sevgili dostlar, hiç böyle bir mücadeleden emekli olmak mümkün mü? Hayır... Bu nedenle umudumuza ve geleceğimize sahip çıkıyoruz. 1 Mayıs'a sahip çıkıyoruz! Yaşasın 1 Mayıs! ■

Çocuklarımızla Alanlarda Birleştik

■ Mersin Üniversitesinden bir öğrenci

Merhaba dostlar. Sizlere bu mektubu tam on sene boyunca biriktirmiş Olduğum güzel anıların derlemesi olarak yazıyorum.

Geçmişte daha 1 Mayıs'ın ne olduğunu bilmediğim zamanlarda şunu düşündüm: "İnsanlar neden bağıyorlar?" Ta ki bilincimi kazanana değin. İlk 1 Mayıs'a gittiğim zaman ne amaçla orada olduğumu bile bilmiyordum. Ancak 1 Mayıs'ın üzerine konuşulanlar ve tarihsel olarak köklerinden bahseden arkadaşları dinledikçe anlamaya başlamıştım. 1 Mayıs'ın bir anlamı vardı. O gün ilk defa insan seslerinin yeri titrettiğine şahit oluyordum.

1 Mayıs'ların hepsinde ÜİD-DER kortejinde olduğumdan hep gurur duydum. Bunca tarihsel birikimin toplanarak bir yerde eyleme dönüşmesi ve bu kadar yetenekli insanların bir araya gelmesi asla tesadüf olamazdı. Geçmişten bugünlere uzanan mücadele geleneğinin temsilcileriydiler onlar. Tarihin gerektirdiği bu zorunlu görevi hiç gocunmadan omuzlayan fedakâr insanlardan biri olmak için çabalamak gerektiğini artık anlamıştım ve ben de elimden geleni yapmaya başladım.

Her 1 Mayıs çok önemlidir. Evet, ÜİD-DER ile katıldığım her 1 Mayıs çok güzel ve her 1 Mayıs'ın ayrı bir önemi var. Ancak bu yıl OHAL baskılarının olduğu bir dönemde 1 Mayıs kutlamalarına katılmak çok daha umut vericiydi. Burjuva medyanın haftalar öncesinde başlayan antipropagandalarına rağmen, insanlar 1 Mayıs alanına gelmekten geri durmadılar. Üstelik ÜİD-DER'li işçi aileleri kucaklarında çocukları ile alanda yerlerini almışlardı.

Her nereden bakarsak bakalım kortejimiz umut tomurcuklarını açtıyordu yüreklerimizde. Kortejimizin en önünde yürüyen kadın komitemiz, emekçi kadınların mücadele için bir adım önde olması gerektiğinin çok güzel bir kanıtıydı. Yine kortejimizin işçi disiplini ve kararlı duruşuyla 1 Mayıs'ın tarihsel önemi bir kez daha vurgulanıyordu. Verdiğimiz mücadelenin bir yansıması ve özet niteliğinde olan sloganlarımız, pankartlarımız ve dövizlerimiz çözümün nerede olduğunu tüm işçilerle paylaşıyordu. ■

UID-DER'le Yeşeren Filizler

■ Adana'dan bir işçi

Karınca ağzında bir damla su ile telaşlı gidiyormuş. Yangından kaçan başka bir karınca sormuş ağzında bir damla su ile ne yapabilirsin? Karınca da cevap vermiş: Belki bir şey yapamam ama safımı belli ederim!

Hikâye uzun ama sonuç belli; safını belli et. Bizler saflarımızı belli eden işçileriz hikâyedeki karınca gibi ama derdimiz sadece safımızı belli etmek değil. Bizler çoğuz ve çoğalıyoruz, safımızı da biliyoruz. Tıpkı bu kadar yasakların yaşandığı, etrafta korku çemberlerinin olduğu, insanların birbirinden korkar hale getirilmeye çalışıldığı bir dönemde binlerce işçi-emekçi, genç-yaşlı, kadın-erkek ve güzel çocuklarımızla bir araya gelip saflarımızı sıklaştırıp, saflarımızı gösterip, birlikte haykırdık çarkı bozuk bu düzene. Hep bir ağızdan, kol kola halaya durduk. Yüreğlerimiz buluştu. Biliyoruz gücümüz birliğimizden geliyor. Dostlarımıza güven, düşmanlarımıza korku salacak her daim bizim birlikteliklerimiz. İşte bu 1 Mayıs böyle güzel, böyle anlamlı diğer 1 Mayıslar gibi. Çocuklarımızın geleceği UID-DER'in etrafında yeşeren filizlerle kurulacaktır. Böyle güzel, böyle güçlü dostlarım olduğu için gururluyum. YAŞASIN 1 MAYIS! ■

UİD-DER'le 1 Mayıs Coşkusu

■ Sancaktepe'den bir emekçi kadın

Merhaba arkadaşlar,

Her sene olduğu gibi bu sene de coşkulu, onurlu, gururlu bir 1 Mayıs bayramı kutladık. Büyük bir sabırsızlıkla beklediğimiz, taleplerimizi dile getirdiğimiz, alanlarda tek vücut olduğumuz 1 Mayıs, bu sene daha da güzel kutlandı. Benim için bu yılki 1 Mayıs anlamını tam hissettiğim bir gün oldu. Sendikaların kitlesel ve birleşik bir 1 Mayıs kutlama kararıyla alanı dolduran yüz binler, günün önemini ve değerini tam anlamıyla biz işçi ve emekçilere yaşattı.

1 Mayıs'a her sene büyük bir heyecanla katılıyorum. Bu sene de heyecandan sabaha kadar uyuyamadım. Bu sefer çocukluk arkadaşım da ilk kez 1 Mayıs'a katıldı ve UİD-DER Kadın Komitesi'nin kortejinde yerini aldı. Sabah toplanma noktasına vardığımız andan itibaren akın akın gelen kalabalığı görmek, UİD-DER'li dostların coşkusuna ortak olmak beni çok mutlu etti. Yürüyüş başladığında ise kortejimizin coşkusu, ciddiyeti, taleplerimizi haykıran işçi kardeşlerimin gözlerinde gördüğüm ışık bir kez daha bana mücadelemizin önemini hissettirdi. UİD-DER kortejinin güzelliğini hissettim bir kez daha. Ama sadece ben değildim fark eden. Kortejimizin disiplini, ciddiyeti, sloganlarımız ve taleplerimiz dışardaki işçilerin de dikkatini çekmişti. Attığımız sloganlara kortejin dışındaki işçilerin de eşlik ettiğini görmek beni çok mutlu etti. Bir ara arkadaşıma dönüp baktım ve ilk kez gelmiş olmasına rağmen aynı ciddiyeti, onurlu bakışları onda da görmek beni çok duygulandırdı. Onunla birlikte Kadın Komitesi kortejimizde halaylara, marşlara, şarkılara, sloganlara coşkuyla eşlik ettik. 1 Mayıs'ta güneşli, güzel bir günde kadınıyla, erkeğiyle, çocuğuyla tek bir yürek olmanın onurunu yaşadık. Nice 1 Mayısılara!

UİD-DER Yürüyor, Mücadele Büyüyor!

Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Onurlu Mücadelemiz! ■

■ Tuzla'dan bir kadın işçi

El Ele Hep Birlikte Sömürsüz Bir Geleceğe

■ Mersin'den bir işsiz

Üniversiteye gelene kadar 1 Mayıs'ın ne olduğundan, işçi sınıfı mücadelelerinden bihaber, bireysel dünyanın içine hapsolmuş bir şekilde yaşıyordum. Daha sonra ÜİD-DER'in karşıma çıkması ve sonrasında onunla beraber ilerleyen yıllarda ise etnik kökenimin, dini inancımın, kültürel özelliklerimin dışında bizi daha geniş açıdan birleştirenin, asıl sahiplenmemiz gerekenin sınıf kimliğimiz olduğunu kavradım. 1 Mayıs nedir-ne değildir, biz işçi sınıfı için önemi nedir, ÜİD-DER ile öğrendim. Mesela hayatımdaki ilk 1 Mayıs'a da Gebze'de katılmıştım, ÜİD-DER safında beraber slogan atmak, taleplerimizi haykırmak, örgütlü olmak, birlik olabilmek gibi bir dolu şeyi ÜİD-DER ile yaşamak bu mücadeleyi daha fazla sahiplenmemi sağladı. Hakikaten de 1 Mayıs bizler için çok önemli bir mücadele günüdür. Sermaye düzeni ve onun kan emici, sömürücülerine inat bizler 1 Mayıs'ta taleplerimizi haykırıp, örgütlü gücümüzü ortaya koyuyoruz.

Hepimizin yüreğine umutsuzluk aşılamaya, bizleri mücadeleden koparmaya çalışan içinden geçmekte olduğumuz bu baskıcı, karanlık dönemde 1 Mayıs'ın birleşik ve kitlesel olarak kutlanması çok güzel bir şey oldu. İlk defa katılımın bu kadar kitlesel, yoğun olduğu bir 1 Mayıs'a katıldım. Milyonlar içinde yalnız olmadığımı daha da hissettim. Çarkı bozuk bu düzene HAYIR dedik, elbette

demeye de devam edeceğiz. Üreten ellerin birlikteliğini görmek, el ele verip beraber yürümek dünyada yaşanacak en güzel duygulardan biri.

Güzel günlere olan hasretin katmerlendiği bu zamanda 1 Mayıs ruhu-na ÜİD-DER kortejinde sahip çıkmış olduğumuz için çok şanslı insanlarız. İnsanız çünkü, günlerin getirdiği baskı, zulüm ve kana karşı hep birlikte bir çılgılık olup yankılanıyoruz. Bu zulüm düzeninin, sömürü düzeninin böyle gitmeyeceğini haykırıyoruz. Bizi bölenlere inat ayrımların yapay olduğunu söyleyip sınıf kimliğimizle hareket ediyoruz. ■

UİD-DER'le 1 Mayıs

■ Bahçelievler'den bir eğitim emekçisi

Merhaba kardeşlerim. Zor ve sıkıntılı günlerden geçiyoruz. Artan siyasal baskılar, kötüleşen çalışma koşulları ve düşen ücretler. İnsanın insana yabancılaşması, yozlaşan toplum. İnsanın değil bir şeyi umut etmesi, nefes alması bile güçleşiyor zaman zaman. Böyle bir zamanda mücadele örgütümüz UİD-DER çok güzel ve çok kıymetli bir 1 Mayıs organizasyonu gerçekleştirdi. İnsana umut ve güç veriyor UİD-DER. Maltepe'de yüz binlerin içerisinde disiplini, coşkusu, kitleselliği ve renkliliği ile göz doldurdu kortejimiz. Kadın komitemiz, çocuklarımız, İranlı ve Suriyeli işçi kardeşlerimiz, UİD-DER'li öğrenciler ve elbette biz işçiler. Arkasında çok büyük emek var bu işin. Ben emeği geçen tüm arkadaşlara teşekkür etmek istiyorum. İnsanın yalnızlaştığı bu zamanda örgütlülüğün ne kadar önemli olduğunu ve doğru örgütlülükle nelerin başarılabileceğinin güzel bir örneğini ortaya koydu derneğimiz. Selam olsun tüm UİD-DER'li arkadaşlara...

YAŞASIN 1 MAYIS!

YAŞASIN İŞÇİLERİN ULUSLARARASI MÜCADELE BİRLİĞİ! ■

Umut Dolu 1 Mayıs

■ Eskişehir'den bir öğrenci

Her sene olduğu gibi, bu sene de uluslararası birlik mücadelesi ve dayanışma günü olan 1 Mayıs için meydanlardaydık. Burjuvazinin medyasına, yalanlarına kanmadığımızı, bir sınıfın parçası, bir geleneğin sürdürücüleri olduğumuzu bir kez daha alanlarda taleplerimizi haykırarak dosta düşmana gösterdik.

Kortejimizin en önünde, kadınlara çifte ezilmişliği reva gören bu sisteme karşı “Emekçi Kadınlar Mücadeleye!” pankartıyla ÜİD-DER Kadın Komitesi yer alıyordu. Düzenli ve disiplinli ÜİD-DER kortejinin içinde bulunmaktan gurur duydum. Taleplerini haykırmak ve birlikte güçlü olduğunu göstermek için kadınıyla erkeğiyle her sektörden işçiler, emekçiler 1 Mayıs alanındaydı. Kapitalistler açısından baktığımız zaman, onlar işçilerin ücretini arttırmak istemezler. “Herkes iş” de istemezler. İşçileri düşük ücrete boyun eğdirmek için “bak kapıda senin gibi binlercesi iş arıyor, ücret bu, işine gelirse” diyebiliyorlar. Çalışma koşullarından kadın haklarına, siyasal gündemden enternasyonal mücadeleye kadar birçok konuda haklı taleplerimizi hep bir ağızdan dile getirdik. “Ücretler Yükseltsilsin!” “Herkes İş Güvencesi!” dedik. Sloganlarımız taleplerimizi, düzenli ve disiplinli kortejimiz ise bu haklı talepler için ne kadar kararlı olduğumuzu gösterdi.

1 Mayıs bize yalnız olmadığımızı, koca bir sınıfın parçası olduğumuzu bir kez daha gösterdi. Biz biliyoruz ki, asgari düzeyde yaşamaya mecbur bırakan da, kadınlara çifte ezilmişliği dayatan da bu sermaye düzenidir. Kapitalizme karşı duyduğumuz haklı öfkeyi, bir kadının sloganlara son gücüyle eşlik ederkenki kısılmış sesinde gördüm. O öfke büyüyecek, o yumruklar birleşecek ve incek tepesine bu çarkı bozuk düzenin! ■

UİD-DER'le Kararlı Bir Mücadeleye

■ Kültür Üniversitesinden bir öğrenci

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs dünyanın dört bir yanında coşkuyla kutlandı. Ben de ikinci kez 1 Mayıs'ta bana mücadeleyi, dayanışmayı ve birliği öğreten UİD-DER saflarındaydım. UİD-DER'in herkesi hayran bırakan o disiplinli, coşkulu ve bir o kadar da kararlı kortejiyle alana yürüdük. Attığımız sloganlar, söylediğimiz şarkılar o kortejde bulunan bebeğinden öğrencisine; işçisinden emeklisine herkes içindi. Ne dili ne de ırkı vardı sloganların. Çünkü biz “Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği” diyerek çıkmıştık bu yola. Ben de UİD-DER'li bir öğrenci olarak o kortejdeydim. “Çarkı Bozuk Bu Düzene Hayır” demek için oradaydım. Geçtiğimiz 1 Mayıs'a oranla bu sene daha kararlıyım, yumruğum daha sıkı, sesim daha gürdü. Çünkü bir yıl içerisinde UİD-DER bebeğinden öğrencisine, işçisine bana çok şey öğretti. Emeğin ne kadar değerli olduğunun ve kararlı mücadelenin örgütlü olmaktan geçtiğinin artık farkındayım. Bu farkındalıkla kortejdeki yerimi aldım. Belki de o güne kadar hiçbir zaman dile getiremediklerimi o kortejde yüzlerce işçiyle dile getirdim, haykırdım.

Öyle bir birlik ve kararlılık vardı ki dönüş yolunda bile sloganlarımız, şarkılarımız hiç susmadı. Tıpkı kortej boyunca attığımız sloganlar gibi; UİD-DER Yürüyor Mücadele Büyüyor! ■

Karanlığı Aydınlatan Kızıl Işık

■ GOSB'dan bir kadın metal işçisi

Öyle bir dönemden geçiyoruz ki baskılar ve yasaklar pervasızca arttırılıyor. İnsanlar, birbirlerine düşmanlaştırılmaya çalışılıyor, yalnızlığın kuytululuğuna itilerek kendi gölgesinden korkar hale getiriliyor. Caddeler, sokaklar teknolojinin bir bir nimetiyle ışıklandırılıyor, aydınlatılıyor. Ama yüreklerle zifiri karanlığın tohumları serpiştiriliyor.

İnsanların yalnızlaştırıldığı, güçsüzleştirildiği, birbirilerine ve geleceğe güvensizleştirildiği böyle bir dönemde, işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta hep beraber alanlarda olmak öylesine önemliydi ki. Birbirimizin gücüne güç katmak, dostlarla yan yana, omuz omuza yürümek. Çünkü hep söylüyoruz ya “gücümüz birliğimizden gelir” diye. O birliğe ve bir arada olmaya çok ihtiyacımız var. Bu 1 Mayıs, gerçekten birleşik ve kitlesel oluşuyla gurur verdi hepimize. Unutturulmak istenen değerleri hatırlattı. Birliği, beraberliği, dayanışmayı, haksızlıklar karşısında sessiz kalmamayı ve daha pek çok şeyi... Sanki karanlık çökmüştü de herkes bir kuytuda saklanıyordu sessizce. Ama karanlığın içinde bir ışık yandı, kıpkızıl bir ışık ve yol gösterdi üretenlere, boyun eğmeyenlere.

O vakit sessizce köşelerine çekilmiş olanlar, güzel bir müziğin ritmine kapılmış gibi bir ahenkle çıktılar saklandıkları yerden. Ve o an başladı kızıl ışığın karanlıkla savaşı. Artık korku yoktu ve hep bir ağızdan söyleniyordu tüm ezgiler. “Birleşti kazma sesleri, Çınlattı bütün her yeri, Korku sardı şu beyleri, Kızdık maden ocağında”, “Tek başıma ne yaparım diye düşünme, milyonların içinde yalnız değilsin!” Yürüyordu her koldan işçiler, hep bir ağızdan aynı ezgileri söyleyerek. Onlar söyledikçe çoğalıyordu sesler, çoğalıyordu saklandıkları yerden çıkıp kızıl ışığın izinde yürüyenler! Biz yürüdükçe gölgeleri eşlik ediyordu bize, bizden önce kızıl ışığın aydınlattığı yolda yürüyen kardeşlerimizin. Ve biz biliyorduk mücadele sürdükçe 1 Mayıslar bitmez! Bu böyle gitmez, sömürü devam etmez! Hiçbir karanlık sonsuza dek sürmez! Yolumuzu mücadelenin ışığıyla aydınlatan kıpkızıl kortejimiz ve ona can veren mücadeleciler işçi kardeşlerimiz var oldukça, güzel günler, güneşli günler yakındır! ■

Daha Az Çalışmak İçin Mücadeleye Devam

■ Sancaktepe'den bir metal işçisi

1 Mayıs'ın ertesi günü servise binmiş işe gidiyorum. Her zamanki gibi uzun ve yorucu bir işgününe doğru zoraki yol alıyorum. Bir tarafta 1 Mayıs'ta Maltepe'de yaşadığım o güzel gün, diğer tarafta ise ömrümden ve enerjimden çalacak olan bir işgünü. İcimden Amerika'daki işçi sınıfının söylemi geçiyor: "1 Mayıs'ta grev yapılacak ve bundan sonra 8 saatten fazla çalışılmayacak!" Üzerinden bunca yıl geçmiş, teknoloji bu kadar gelişmiş, biz de onlar gibi desek olmaz mı? "1 Mayıs'ta grev yapılacak ve bundan sonra bu kadar uzun saatler çalışılmayacak". Ne güzel olurdu, biz de bu kadar yorulmaktan ve ömrümüzü işyerinde tüketmekten kurtulurduk. Evet, hayaller güzel ama gerçekler acımasız. Servis ilerlemeye devam ediyor...

Servis boş arazilerin olduğu bir yoldan geçiyor bir ara. İstanbul'da az kaldı çorak topraklar, ne ev var ne de doğru düzgün bir ağaç. Ama baharın etkisiyle yeşermeye başlamış her yer. Bir anda gözüme öbek öbek kıpkızıl çiçekler geliyor. Bu bakımsız arazide nasıl da "biz buradayız" diye inadına boy vermişler, ne de güzeller! Bu görüntü aklıma tekrar 1 Mayıs'ı getirdi. Hep söylenir UİD DER'in korteji kızıl gelinciklere benziyor diye. Şimdi daha iyi anladım niye gelinciklere benzetildiğimizi. Sınıfımızın örgütlülüğü de bu çorak topraklar gibi bakımsız, dağınık ama UİD-DER'li işçiler aynı o gelincikler gibi bir arada ve çoğalıyor. İnanıyorum ki bu bakımsız topraklar da bir gün gelincik tarlasına dönüşecek.

1 Mayıs'ta İstanbul'da yıllar sonra bir araya gelebildik ve güzel günler isteyenler olarak birlikte yürüyüp Maltepe'ye baharı getirdik tüm renklerimizle. Karanlığın üzerimize çöktüğü kötü günlere inat tüm güzelliklerimizle alanları doldurduk. UİD-DER korteji ise aynı o bakımsız topraklardaki kızıl gelincikler gibi tüm güzelliğiyle ve tüm baskılara karşı inatla güzel günler isteyenlere umut verdi.

Servis sanayinin kapısına geldi, şimdi 1 Mayıs'ın o güzel havasını işyerine taşımam lazım. 1 Mayıs'a gelemeyen tüm arkadaşlarıma o günün güzelliğini anlatmam lazım. Anlatmam lazım ki çok daha az çalışıp, çok daha rahat yaşayabileceğimiz, savaşız, sömürsüz güzel günlere ulaşabilelim. 1 Mayıs'ta tüm dünyada alanları doldurup bize güç katan tüm sınıf kardeşlerimize selam olsun! Sınıfımıza yol gösterip, umut veren UİD-DER'e selam olsun! Selam olsun güzel günleri getirecek sınıf kardeşlerimize!

UİD-DER Yürüyor Mücadele Büyüyor! ■

1 Mayıs ve Örgütlü Olmak

■ Ankara'dan bir işçi-öğrenci

Merhaba işçi kardeşlerim, bu yıl da UİD-DER kortejinde 1 Mayıs'ta Alanlardaydık. Sınıfımızın haklı taleplerini coşkulu bir şekilde meydanlarda haykırdık. İşçi sınıfının mücadele örgütü olan UİD-DER'in hayran bıraktıran kortejiyle “ÇARKI BOZUK BU DÜZENE HAYIR” dedik. İşçi sınıfının mücadele geleneğini geleceğe taşıyan örgütümüzle, örgütlülüğün gücünü dosta düşmana yeniden gösterdik. Baskıların katmerlendiği bir dönemden geçiyoruz. Böyle dönemlerde 1 Mayıs'ı kitlesel bir şekilde alanlarda kutlamak moralimizi yüksek tutuyor ve örgütlülüğümüzü arttırmak için bizi tetikliyor.

2017'den 2018 1 Mayısına kadar Türkiye ve dünyada çok şey oldu. Biz işçilerin hayatı daha da zorlaştı. Bunun yansımalarını hem okulda hem de işyerimde birçok kişiyle yaptığım sohbetlerde gözlemliyorum. İnsanlarda en çok dikkatimi çeken yaşanan baskılara ve hak gasplarına fazla direnmemeleri ve olduğu gibi kabul etmeleri oluyor. Yaşanan haksız savaşlara, uzun iş saatlerine, saatlerce mesaiye kalıp da yine de geçinememelerine işçiler tepkililer. Gençler de gelecek kaygısından dolayı çok rahatsızlar ve rahatsızlıklarını ifade ediyorlar. Ama gel gör ki bu tepkileri çok anlık oluyor.

Şikâyet ediyorlar ama yaşananlara çok çabuk alışıyorlar. Sorunları çözmek için yollar aramak yerine durumu kabulleniyorlar. Böyle olunca da sorunlar daha da artıyor.

Bu yazdıklarım bir yıl zarfında sohbet ettiğim örgütsüz işçi ve öğrencilerin genel ruh hali üzerine gözlemlerim. Örgütsüz işçi sorunlarının farkında olsa bile çözümünü burjuva siyasetinde arayan işçidir. Örgütsüz işçi “tek başıma ne yapabilirim ki?” deyip umutsuzluğa kapılan işçidir. Örgütsüz işçi sınıfından ve tarihinden bihaber yaşayan işçidir. Örgütsüz işçi 1 Mayıs’ı tatil günü olarak gören ya da ondan habersiz yaşayan işçidir. Örgütsüz işçi patronların hizmetindeki medyada ne görüyorsa ona inanmaktan başka şansı olmayan işçidir. İşçilerin bir araya gelemeyeceğini düşünen ve işçilere güvenmeyen kişilerdir örgütsüz işçiler. 1 Mayıs bana bir kez daha şunu çok iyi gösterdi: Bir tarafta düzenin çarkında umutsuzluğa sıkışan milyonlar bir tarafta da örgütlü gücün potansiyelini gören işçiler var.

İşçi sınıfından umudunu kesenleri, 1 Mayıs bir kez daha yanılttı. İşçiler birleşemez, işçiler birbirlerine güvenmezler diyenler bir kez daha yanıldı. UID-DER’in kortejinde örgütlü işçilerin neler yapacağını biz genç işçiler de bir kez daha görmüş olduk. Örgütsüzsen hiçbir şey örgütlüysen her şey olabileceğini bir kez daha gördük. 1 Mayıs alanındaki coşkumuzu, heyecanımızı ve gücümüzü en çok örgütsüz işçilere ve öğrencilere taşımalıyız. 1 Mayısın verdiği coşku dolu mesajı örgütsüz işçilere coşkulu bir şekilde taşımak biz örgütlü işçilerin işidir. Bıkmadan usanmadan coşkumuzu paylaşalım.

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİK MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS! ■

1 Mayıs Ruhuyla Mücadeleye!

■ Sancaktepe'den bir tekstil işçisi

1 Mayıs mitingine katılan işçilerin duygu ve düşüncelerini anlattığı okur mektupları akar UİD-DER'in sitesine her 1 Mayıs'tan sonra. Bu mektupların her birini büyük bir hazla okurum. Bazısında 1 Mayıs'a ilk defa katılmış bir işçinin heyecanı, bazısında yıllardır mücadelenin içinde ter akıtmış bir işçinin haklı gururu vardır. En önemlisi de hepsinde umut vardır. Bu mektupları okudukça daha bir umutla dolar içim, türkülerle ama kan ter içinde yükselttiğimiz yapıya bir tuğla daha koyduğumuzu, işçi sınıfının kapitalizmin tepesine indireceği yumruğunun saklı gücünü hissederim. Bu sene de öyle oldu.

1 Mayıs'tan sonra yayınlanan ilk mektup UİD-DER'le birlikte ve ilk kez 1 Mayıs'a katılan genç bir işçi kardeşimizdendi. Onun samimi ve coşkulu mektubunu okuyunca aklıma 20 yıl önce ilk kez katıldığım 1 Mayıs mitingi geldi. Gerçekten de "ilk"ler unutulmuyor. Tıpkı bu genç işçi kardeşimiz gibi

biraz korkuyla karışık büyük bir heyecan duymuştum ben de. Ama miting alanına gidince korkunun yerini bambaşka duygular almıştı. Hayatımda ilk kez yumruğum havada gücümün yettiği kadar bağırarak sloganlar atmıştım. 1 Mayıs coşkusunu yaşamıştım yaşamasına ama işçi sınıfının bir ferdi olarak ne durduğum yerin farkındaydım ne de nasıl mücadele edileceğinin. Sınıf mücadelesinin gerçek anlamını kavramam, yolumu bulmam için beş yıl geçmesi gerekmişti. Nihayet ÜİD-DER'i var eden İşçi Öz-Eğitim gruplarıyla tanıştıktan sonra eksik bütün taşlar yerine oturmuştu. Yıllardır bu haklı kavganın içinde ter akıtan bir işçi olarak gençlerin coşkusunu, heyecanını görmek müthiş gurur ve umut veriyor.

Bu yıl ÜİD-DER kortejinde kucakta bebeklerden tutun da, çocukların, gençlerin ne kadar çok olduğunu görmek umudumu daha da büyüttü. Ne güzel demiş mektubunda işçi kardeşimiz "Artık hayatımın ÜİD-DER'le birlikte vereceğim mücadeleyle devam edeceğine inanıyorum" diye. İlk 1 Mayıs'ını ÜİD-DER'le yaşayanlar, sınıfının mücadelesini ilk olarak ÜİD-DER'de öğrenen gençler, inanın çok şanslısınız. Çünkü daha en başından doğru yerdesiniz, ÜİD-DER gibi sınıf mücadelesi veren bir işçi örgütünün içindesiniz. Bu şans iyi değerlendirin ve sımsıkı sarılın örgütünüze. Sadece mücadeleyi değil insanı, dostluğu, paylaşımı kısacası hayatı öğreneceksiniz ÜİD-DER'de. Sizin coşkunuz ve enerjiniz ÜİD-DER'in yol göstericiliğinde işçi sınıfının mücadelesini büyütecek. Evet, 1 Mayıs geçti ama yapacak çok işimiz var. Umutla, dirençle, her günü 1 Mayıs ruhuyla yaşamak için

1 Mayıs'a UİD-DER'li Bir Kadın İşçi Olarak Katılmak

■ Ankara'dan bir kadın işçi

İşçi sınıfının örgütlü gücünü meydanlarda dosta düşmana gösteren gündür 1 Mayıs. İşçilerin dayanışmasını bütün coşkusuyla hissettiren gündür. Coşkuludur, güçlüdür, umut saçar her yerde. İşçi sınıfına seslenir: “Kalk ayağa! Birlik ol işte böyle! Dikil patronun karşısına! Yürü üstüne üstüne! Korkma! Korkma, çünkü arkada örgütlü gücün var! Güzel günler için umudunu yitirme!”

Ben de bu coşkuyu, bu gücü, bu umudu her 1 Mayıs günü daha çok hissediyorum. Çünkü 1 Mayıs alanlarına UİD-DER ile birlikte katılıyorum. UİD-DER'de örgütlü bir kadın işçi olarak kendimi çok şanslı hissediyorum. Uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele gününe UİD-DER'in kadın kortejinde katılmanın coşkusu ise bambaşka. Rejimin alabildiğine otoriterleştiği, çarkı bozuk bu düzende, işçi sınıfının örgütlü mücadelesi ve taleplerini 1 Mayıs alanlarında korkmadan haykırması çok ama çok önemliydi. Hele bir

de çifte ezilen, otoriter rejimin yarattığı olumsuzlukları hem işte hem sokakta hem evde daha da çok hisseden biz kadın işçilerin bir işçi kadın kortejinde bu talepleri haykırması kararlılığımızın göstergelerinden biriydi.

Ben de ÜİD-DER'in temsili kadın kortejinde o duyguyu hissettim. Özellikle biz kadınların gösterdiği o kararlılık, birbirimizden ve özellikle örgütümüzden aldığımız güç, tükenmeyen umudumuz bizlere ve etrafımıza çok güzel bir enerji yayıyordu. Hep bir ağızdan atılan sloganlar giderek daha güçlü çıkıyordu. Yanımdaki, önümdeki, arkamdaki arkadaşımın sesi sanki binlerce kadının sesiydi. Sanki binlerce kadın sırt sırta vermiş yürüyordu. Bu enerjimiz giderek büyümeye ve yayılmaya devam etti. Öyle ki kortej dışında kadın erkek birçok kişi yanımıza gelip sohbet etti ve bizimle fotoğraf çekti. Taşıdığımız dövizler işçi kadınların sesi olmuştu. Emekçi kadınları mücadeleye çağırıyordu. Bütün gücümüzle taleplerimizi haykırıyorduk: “Kadına Yönelik Şiddete, Çifte Ezilmişliğe, Cinsiyet Ayrımcılığına Hayır! Emekçi Kadınlar Mücadeleye”, “Kadına Şiddete, Tacize ve Tecavüze HAYIR!”, “Emperyalist Savaşa Hayır”, “Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği”...

Kadınıyla erkeğiyle işçi sınıfının mücadele örgütü olan ÜİD-DER, bu düzende daha çok ezilen kadın işçileri en önde mücadeleye çağırıyor. Tarihten aldığı deneyimlerle ve emekçi kadınların gücüne olan inancıyla büyüyor mücadelesi. Biz kadın işçiler de işte bu inançla ÜİD-DER’de örgütlenerek daha çok büyütmeliyiz bu mücadeleyi.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın İşçi Sınıfının Örgütlü Mücadelesi! ■

“Keşke Kızım da 1 Mayıs’a Gelseydi”

■ Tuzla'dan bir işçi

Bu yıl İstanbul'da birleşik ve kitlesel bir şekilde 1 Mayıs'ı kutladık. Kimler yoktu ki alanda! ÜİD-DER kortejinde ufacık bebeklerden yaşlı insanlara kadar herkes vardı. Herkes çocuklarını da alıp işçi bayramında ÜİD-DER kortejinde yerini almıştı. Yürüyüş kollarında toplumun her kesiminden işçiler, liseli gençler, üniversiteliler, yaşı ilerlemiş olsa da gönlünde hâlâ mücadele ateşi sönmemiş önceki kuşaktan ruhu genç işçiler, yani herkes alandaydı. Bu tabloyu görmek insana bir kez daha umut aşıliyordu.

Eski işyerimden bir arkadaşım ve oğlu da bizimle bu yıl ilk kez 1 Mayıs'a katıldı. Yürüyüşte gencecik kızları gören arkadaşım “Ya bak görüyor musun? Ne güzel genç kızlar gelip katılmış. Benim kızım evde. O kadar gel dedim gelmedi. Ama böyle olmaz ki. Keşke benim kızım da gelseydi! İnsanın hayatta bir amacı olmalı. O da böyle şeylere gelsin istiyorum” dedi. Arkadaşım her yaşta insanın coşkusunu ve haklarına sahip çıktığını görünce bundan çok etkilendi.

Arkadaşımın da dediği gibi insanın hayatta bir amacı olmalı. Biz ÜİD-DER'lilerin bir amacı var. Eşitlik için, kardeşlik için, fabrikalarda yaşılarımızın kölelik koşullarında devam etmemesi için bir amacımız var. Bizim amacımız mücadele ederek bu düzeni değiştirip daha güzel yarınları var etmek. Daha güzel yarınlar için tüm işçi kardeşlerimizi bu kavgaya omuz vermeye çağırıyoruz. ■

Güzel Günler İçin Birleşelim!

■ Manisa'dan bir öğrenci

Merhaba dostlar, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta, bizler de işçi sınıfının bir parçası olan öğrenciler olarak, derneğimiz UİD-DER saflarında yerimizi aldık. Kapitalistler tarafından oluşturulan gerici propagandalar, baskı ve yasaklar ne kadar artsa da birliğimizin ve örgütlülüğümüzün önüne geçemeyeceğini bu sene de bir kez daha görmüş olduk. Sömürü düzeninin insani değerlerimizi çürütmeye çalıştığı günümüz koşullarında, geleceğe umutla bakabilmek, ayakta kalıp mücadele edebilmek için her zamankinden daha çok birlikteliğe ihtiyacımız var. Çünkü güçlü olmak yalnız olmamak demektir. Bizler de meydanlarda, ekonomik ve siyasal taleplerimizi haykırdık. Hep beraber türküler, marşlar söyleyip halaylar çektik ve eşitlik, özgürlük dolu bir dünya istediğimizi haykırdık.

1 Mayıs gibi bir günü böylesine güçlü geçirmek bizler için çok güzeldi. 1 Mayıs'ın ruhuna yakışacak düzeyde bir kortejle katıldığımız için de mutluyuz. Kortejdeki disiplinimiz ve güzelliğimiz eminiz bizi izleyen işçi ve emekçi kitleleri etkilemiştir. Zaten UİD-DER ile 1 Mayıs'a katılıp, sınıfla bağını hissetmeyecek bir işçi de yoktur. Sınıfımızla yakaladığımız bağı bu kadar derinden hissetmek de ancak böylesine düzgün bir kortejle mümkün olabiliyor. Bu bağı daha ileriye götürmek de yine bize kalıyor. Bizler de bunun için genç öğrenciler-işçiler olarak sınıfsal bağlılığımızı büyütmek için mücadele etmeyi sürdüreceğiz.

Gençliğin Yolu İşçi Sınıfının Yoludur! ■

İşçilerin Gözünde 1 Mayıs ve ÜİD-DER Korteji

■ Gebze'den bir kadın metal işçisi

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs Türkiye'nin dört bir yanında coşkuyla kutlandı. Ne mutlu bana ki, bu coşkuya işçi sınıfının mücadele örgütü ÜİD-DER'le birlikte ben de ortak oldum. 1 Mayıs alanına geldiğimizde herkes bizim kortejimize bakıyordu. Çünkü ÜİD-DER'in korteji hem düzgün hem disiplinli hem de çok coşkuluydu. Bir işçi kortejinin nasıl olması gerektiğini gösteriyordu dosta düşmana. Bu coşku ve ruh, hem etraftaki diğer insanlarda hem de kortejimizdeki işçi arkadaşlarda işte böyle karşılık buluyordu:

Erkut, genç bir işçi: “Dünya yerinden oynar, işçiler birlik olsa” bu marşı ilk kez duyuyorum. Ne kadar doğru! Biz birlikte çok güçlüyüz. Şu kalabalığa baksanıza her sektörden ne kadar çok işçi var. Biz gücümüzün farkına varsak, bir kez ayağa kalksak, dünyayı yerinden oynatırız. Her şeyi değiştirebiliriz. Ben bugün bunu gördüm. İşten atıldım. Şu an arabulucu sürecindeyim. Patrona tek başıma gücüm yetmez diye düşünüyordum. Verecekleri paraya razı olup hakkımın tamamını aramaktan vazgeçecektim. Ama artık böyle düşünmüyorum. Ben patronun karşısında tek başıma değilim. Aksine onlar biz işçilerin karşısında yalnız. Hakkımı sonuna kadar arayacağım bundan sonra. Çünkü bu meydanda bunu gördüm biz çok

güçlüyüz!

Tufan, metal işçisi: Yıllardır 1 Mayıs'a katılıyorum. Ama ilk defa UİD-DER'le 1 Mayıs'a katıldım. Bu en çok etkilendiğim 1 Mayıs oldu. Kortejdeki bu coşku, bu düzen görülmeye değermiş. Herkes ne yapacağını biliyor. Hiçbir iş aksamıyor, her şey düşünülmüş. Okunan metinler, atılan sloganlar, söylenen şarkılar, o kadar bize ait ki. İnsan kendini hemen bu işin bir parçası kabul ediyor. Bundan sonra yerim belli. Her 1 Mayıs'ta UİD-DER kortejinde olacağım!

Ali, petrokimya işçisi: Bu 1 Mayıs'tan önce, hep 1 Mayıs'ları bir görev diye düşünür öyle katılırdım mitinglere. Ama şimdi sadece görev değil, bu işin ne kadar önemli olduğunu da anladım. Böylesine zorlu bir dönemde, işçi sınıfı olarak bir araya gelmek ve ortak taleplerimizi haykırmak son derece önemli. Bu hava bütün ruhumu sarmış. O coşkuya öyle kapılmışım ki, miting sonrası akşam eve dönerken büfeye uğrayıp her zaman içtiğim sigaradan isteyecekken şöyle söylemişim büfedeki arkadaş; "1 Mayıs verir misin?"

İşte kardeşler, biz yeter ki bir araya gelelim, güçlerimizi birleştirelim. Önümüzde o zaman hiçbir engel duramaz, aşar geçeriz hepsini! Coşkumuz da ortak sevincimiz de, her şey bizi anlatır. Yeter ki örgütlenelim. 1 Mayıs'ımıza, işçi sınıfının mücadelesine sahip çıkalım! ■

UİD-DER'le İlk 1 Mayıs

■ Ankara'dan bir işçi-öğrenci

Bu yıl ben ilk kez 1 Mayıs'a katıldım. Ne mutlu ki bu ilk 1 Mayıs bayramımı UİD-DER'le birlikte yaşadım. Hayatımın en heyecanlı günüydü. Aslında UİD-DER'le tanıştığım günden beri bu heyecanı yaşıyorum. İtiraf etmeliyim ki 1 Mayıs'a gitmeden önce içimde biraz korku da vardı. Ta ki 1 Mayıs alanına gidene kadar. Çünkü alanda korkunun yerini bambaşka güzel duygular aldı. Gerçekten yaşadığım duyguları kelimelere dökemiyorum. Mesela UİD-DER'in diğer temsilciliklerinden arkadaşlar geldiğinde yaşadığım coşkuyu hiç unutmayacağım. Her birisiyle teker teker selamlaşmak ve onlara sarılmak istedim. Daha sonra arkadaşlarla sohbet edince herkeste aynı samimiyeti aynı sıcaklığı gördüm. Gerçekten de birisinin UİD-DER'li olduğunu anlamak için birazcık sohbet etmeniz bile yetiyor. UİD-DER'in düzenli korteji beni çok etkiledi. Ama beni bundan daha çok etkileyen şey çevremizdeki insanların kortejimizi ilgiyle seyretmeleriydi. Bu beni çok mutlu etmişti.

UİD-DER'le tanıştığımda pek çok konuda düşüncelerim değişti. Bunlardan birisi de kadınlara olan bakışımdı. Daha önce kadınları sadece yemek yapan, temizlik yapan insanlar olarak görürdüm. Şimdi ise mücadelenin en ön saflarında emekçi kadınların olduğunu biliyorum. Bunu UİD-DER'in kortejini görünce çok daha iyi anladım. UİD-DER'le tanışan pek çok kişi "keşke daha önce tanışsaydım" diye düşünmüştür. Ben de öyle düşünüyordum. Ama bugün farklı düşünüyorum. İyi ki daha geç tanışmamışım diye düşünüyorum. Artık hayatımın UİD-DER'le birlikte vereceğim mücadeleyle devam edeceğine inanıyorum. 1 Mayıs dönüşünde bir arkadaşımın sohbet ederken keşke 1 Mayıs hiç bitmese dedim. O da bana aslında 1 Mayıs'ın hiç bitmediğini, hayatımızın her anında mücadelemizi büyötmek için yollar aramız gerektiğini anlattı. Zaten önemli olan bugün yaşadığımız coşkuyu bundan sonra tüm hayatımıza yayıp, başkalarıyla paylaşmak için çalışmaktır. Mektubumu beni en çok etkileyen iki sloganımızla bitirmek istiyorum.

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ!

UİD-DER YÜRÜYOR, MÜCADELE BÜYÜYOR! ■

Yaşasın İşçi Sınıfının Enternasyonal Mücadele Günü 1 Mayıs!

■ Esenyurt'tan bir grup metal işçisi

Dostlar bizler Esenyurt'tan bir grup işçiyiz. Dünya genelinde biz işçilerin ekonomik ve siyasal haklarına yönelik her türlü saldırının sürdüğü bu dönemde baskılara rağmen dünya işçi sınıfı 1 Mayıs'ına sahip çıktı. Biz de bu inançla, coşkumuz, heyecanımızla egemenlere ve onların çarkı bozuk sistemine karşı öfkemizi bir kez daha sloganlarla 1 Mayıs alanlarında haykırdık. Kapitalist sistemin içinden çıkamadığı tarihsel kriz nedeniyle dünyanın dört bir yanında otoriter, baskıcı liderlerin iktidara geldiği bir dönemden geçiyoruz. Biz işçilerin kazanılmış haklarının tırpanlandığı, sömürünün katmerlenerek arttığı ve en önemlisi de bizden önceki işçi kuşaklarının uzun yıllar boyunca mücadelelerle kazanıp bize miras bıraktıkları 8 saatlik işgünü fazla mesailer adı altında neredeyse ortadan kaldırılıyor.

Bugün Türkiye'de de "OHAL'den istifade ederek" biz işçilerin grevlerine, yasal haklarına el koyan patronların can simidi olan siyasi iktidar tarafını açıkça ortaya koyuyor. Biz de kadınıyla erkeğiyle ve tüm renkleriyle işçi sınıfının saflarında kendi tarafımızda omuz omuza taleplerimizi haykırdık. Mücadeleci işçiler olarak her yıl olduğu gibi bu yıl da ÜİD-DER kortejinde yerlerimizi aldık. Kıpkızıl renklerimizle sınıfımızın ortak taleplerini içeren pankart ve dövizlerimizle, marşlarımız ve halaylarımızla 1 Mayıs alanının bir kez daha işçi sınıfının mücadele alanı olduğunu dosta düşmana gösterdik.

Egemenler işçilerin arasına nifak tohumları ekmeye çalışsa da, kutuplaştırıp düşmanlaştırmak istese de işçi sınıfının mücadele günü olan 1 Mayıs işçileri birleştirmeye devam ediyor. Dostlar, bizler mücadeleciler olarak biliyoruz ki bu karanlık dönemler ve bu kahrolası düzen işçi sınıfının enternasyonal mücadelesiyle aşılp yıkılacak. Gelin hep birlikte mücadeleyi yükseltelim.

DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN! ■

Yalnız Değiliz!

■ Beylikdüzü'nden bir kadın işçi

Merhaba dostlar. Bir sağlık işçisi olarak örgütüm ÜİD-DER ile bu yıl Maltepe'de 1 Mayıs'a katıldım. Bu seneki 1 Mayıs'ın biz işçiler için anlamı çok büyüktü ve bayramımıza katılmadan önce de bunu bilerek hazırlığımızı yaptık. 1 Mayıs günü geldiğinde herkes çok heyecanlıydı. Ben de genç bir işçi olarak herkes gibi heyecanlıydım. Maltepe'de ilk defa 1 Mayıs'a katıldık. Bu 1 Mayıs epey kalabalık geçti. Çeşitli örgütlerden işçiler katılmıştı 1 Mayıs'a. Miting alanı anlamına yakışır bir şekilde "bayram" yeri gibiydi.

Yürüyüş yolunda ÜİD-DER kortejini gören insanlar meraklı gözlerle bizi izliyorlardı. Hatta bize sorular sorup tebrik edenler bile oldu. Biz 2018 1 Mayıs'ında da bize dayatılan pek çok şeye "Hayır!" dedik. Sloganlarımızla marşlarımızla "biz buradayız" diye haykırdık. 1 Mayıs geleneğine sahip çıkarak anlamına yakışır bir şekilde 1 Mayıs'ımızı kutladık.

ÜİD-DER'le disiplinli bir şekilde 1 Mayıs'ta olmak çok anlamlıydı. ÜİD-DER bize tek başımıza olmadığımızı bu 1 Mayıs'ta da gösterdi. Yaşasın örgütlü mücadelemiz! ■

Kutlu 1 Mayısımız!

■ Başakşehir'den bir kadın işçi

İşçi sınıfı olarak haklı taleplerimiz ve sınıfımızın gücü burjuva sınıfını tedirgin ediyor. Bu sebepten ötürü işçi sınıfının birleşik gücünü 1 Mayıs'ta görmek istemiyorlar. Biz ise git gide ağırlaşan koşullar altında ÜİD-DER bayraklarını göklere yükselterek 1 Mayıs'ı şanına yakışır bir şekilde coşkuyla kutladık. İlk defa 1 Mayıs yürüyüşüne katılan biri olarak mücadelenin kutsallığını hissettim. Varlığımızı, taleplerimizi sloganlarla, şarkılarla, türkülerle haykırdım. 1 Mayıs alanlarda hiç bulunmamıştım. Büyük bir kayıpmış benim için, o gün bunu anladım. İşçi oluşum ve sınıf tarihim hakkında her zaman çok şey öğrendiğim ÜİD-DER, bu sefer de 1 Mayıs'ın güzelliğini gösterdi bana.

Medya 1 Mayıs'ı her zaman olaylı gösterdiği için bıraktığı izlenim kötü yönde oluyor. Bu nedenle insanlar 1 Mayıs'a katılmaya çekiniyorlar. Ancak şunu bilmeliyiz; korkarak veya susarak hiçbir şey elde edemeyiz. Gerçekleri görmek istiyorsak bizi korkutmaya ve sindirmeye çalıştıkları zaman teslim olmamalıyız, gerçekleri aramalıyız. Bu nedenle 1 Mayıs'tan korkmak gerek. Haklı ve doğru olanı savunduğumuz için gerçekler çarpıtılacaktır her zaman. Mücadelenin ve örgütlülüğün önemi burada başlıyor. Bilmeliyiz ki her sınıf kendi çıkarını düşünecektir. Yapılan haberler yandaş medya aracılığı ile yapılıyor. Yani bize yansıyanlar aslında bizi sindirmek amacıyla yapılan haberlerdir. Onların yerine işçi sınıfının çıkarlarını savunan ve doğru bilgi veren haber kaynağımız İşçi Dayanışması bu konuda bize ihtiyacımız olan bilgileri aktarıyor. 1 Mayıs'ta alanlarda yaptığımız her şey işçi sınıfı adınaydı. Oldukça coşkulu, gururlu ve mutluyduk. İlk 1 Mayıs yürüyüşümü ÜİD-DER ile yaşadığım için ayrıca mutluyum. Çünkü alana gitmek için bindiğimiz arabada başlayan disiplin yürüyüşün sonuna kadar devam etti. Bu düzenli oluşan yürüyüş aslında başka bir mesaj daha verdi: Birbirine uyum sağlayan, düzenli, disiplinli ve mücadeleciler bir işçi örgütü...

Bu coşkuyu hâlâ yaşamayan diğer işçi kardeşlerimize 1 Mayıs'ın bir bayram olduğunu hatırlatmak isterim. Emeğin, alın terinin, çalışan, üreten işçi sınıfının bayramı. Ve her 1 Mayıs'ımız kutlu olacak, yürekten inanıyorum. ■

1 Mayıs Ruhuyla Mücadeleye Devam!

■ Zeytinburnu'ndan bir sağlık işçisi

Günler aktı geçti, sene döndü, yine o anlamlı günde biz milyonlarca işçiyi meydanlarda bir araya getirdi. 1 Mayıs'tan bahsediyorum. 1 Mayıs tek bir cinsin, tek bir ırkın, tek bir dilin, tek bir dinin, sadece çocukların, sadece gençlerin bayramı değildir. Tüm dünyadaki işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günüdür 1 Mayıs. İşçi sınıfı olarak bir araya gelip taleplerimiz için yürüdüğümüz gündür 1 Mayıs. Özellikle baskıların arttığı, özgürlüklerin kısıtlandığı ve sömürünün azgınlaştığı bu koşullarda daha bir önem arz ediyor 1 Mayıs. Baskın seçimle zapturapt altına alınan kitlelerin ve tek adama muhalif bütün kesimlerin bir arada olduğu bir gün oldu Türkiye'de 1 Mayıs.

Bu anlamlı günde ben de ÜİD-DER saflarında yerimi aldım. Arabaya binmeden önce başlayan 1 Mayıs etkinlikleri yol boyunca, hatta alana vardığımızda daha da güçlendi ve büyüdü. Bu bakımdan bakıldığında bu mücadele gününü bu denli ciddiye alan bir örgütün içinde olmak kendimi ve sınıfımın gücünü dolu dolu hissetmemi sağladı. Kortejin disiplini ve coşkusu ile yürüdüğümüz sırada bir şeyi anladım: İşçilerin okulu, mücadele örgütü dediğimiz ÜİD-DER, hem kendi korteji içindeki işçilere hem de 1 Mayıs'a başka örgütlerle veya bireysel katılan işçilere nasıl yürünmesi gerektiğini gösteriyordu. Orada olmanın ve bu dayanışmaya katılmanın borcumuz ve görevimiz olduğunu bilmeliyiz. Yıllardır İstanbul'da böylesi kitlesel bir 1 Mayıs kutlanamamıştı. Bu dayanışmaya ne kadar ihtiyacımız olduğunu görmek ve sloganlarla, türkülerle hep beraber yürümek, sınıf kardeşlerimizle bizi biz yapan mücadelede yer almak, ciğerlerime dolan taptaze bir hava hissi uyandırdı bende.

Anlamak ve öğrenmek için mücadele etmekten başka şansımız yok kardeşler. Bizler bir olmadan hiçbir şey yapamayız. Bu bilinçle geleceğe umutla bakmak için mücadele şart ve dertlerimize devadır. Sınıfımızın gücünü büyütmek ve yaymak için örgütlenmeliyiz. YAŞASIN 1 MAYIS, YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ! ■

Kadınlar 1 Mayıs'taydı!

■ Samatya'dan bir grup temizlik işçisi kadın

Coşkumuz sabah 7.30'da başladı. Derneğimizin ayarlamış olduğu araçlara gidene kadar heyecanımız kat be kat arttı. Heyecandan kahvaltı yapmak için aldıklarımızı bile yiyemedik, çantalarımıza attık. Araçlara bindikten sonra sloganlarla, marşlarla, şarkılarla coşkumuz arttıkça arttı. Aramızda ilk kez 1 Mayıs'a katılacak olan arkadaşlar vardı. İlk etapta bu coşkuya şaşırdılar. Sonra onlar da bu coşku seline kapıldılar. Yolum nasıl bittiğini anlamadık. Alana vardığımızda her yer insanlarla dolmuştu. O

kalabalık, coşkumuzu daha da arttırdı. Herkes oradaydı. Çocuklarıyla gelen anneler, kadınlarıyla gelen erkekler, anneleriyle gelen gençler... Derneğimiz alanda ses aracı ayarlamıştı. O araç eşliğinde yürüyüş başladı. Sloganları gür sesimizle haykırdık göklere.

Taşeron işçiyiz ve haykırdık: "Taşeron Ölümdür, Yasaklansın", "Tüm Çalışanlara İş Güvencesi!"

Kadınız ve haykırdık: "Şiddet, Tecavüz, Taciz! İşte Kapitalist Sisteminiz!" "Emekçi Kadınlar Mücadeleye!"

İnsanız ve haykırdık: "Kapitalistler İçin Dökecek Kanımız Yok!"

Ve işçi kardeşlerimize seslendik; "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin!"

ÜİD-DER'in korteji kıpkızıl bir gelinçik tarlası gibiydi. O gün İstanbul susmuş, bizi izliyordu adeta. Bizler örgütlü ve bilinçli işçiler olarak bu tarihi günümüze sahip çıktık. Derneğimiz ÜİD-DER

disiplinli ve coşkulu kortejiyle bir kez daha işçileri mücadeleye davet etti. Alandaki kutlamalar bittikten sonra, dönüş yolunda söylediğimiz şarkılarla coşkumuz etrafı mest etti. Kardeşler coşkumuz hâlâ devam ediyor, edecek! Ve gerçekten de ne 1 Mayıs'ı ne de ÜİD-DER'i anlatmaya satırlar yetmez.

Bahane Yok, Mücadele Var!

■ Fatih'den bir kadın işçi

Ben bir işçiyim. Ayrıca işçi emeklisi bir ailenin küçük bir çocuğuyum. Ele avuca yüreği sığmayan küçük bir kız çocuğu... 21 yıl boyunca kocam ve çocuklarım için çalıştım. Ama son üç yıldır kendim için çalışmaya başladım. Ben ÜİD-DER'le buldum kendimi. Oradaki gençlerle, yaşlılarla birlikte bir insan olduğumu anladım. ÜİD-DER'li işçiler bana 1 Mayıs'ı sevdirdiler. Sağlam bir işçi nasıl olunur, onu öğrettiler.

Sabah erkenden kalktım. 1 Mayıs'a katılmak için bir araç göndermişti dernekten arkadaşlar. Bu araç bana bir limuzin gibi geldi. Çünkü coşum bu araca sığmadı. Araçla Sefaköy temsilciliğimizde diğer arkadaşlarla buluştuk. Kahvaltı için sıcak simit almıştık. Heyecandan onları bile yiyemedik. Gece kocam hastalandı. Sabaha doğru hastaneden geldik. Yaklaşık 2,5 saatlik uykuyla ayaktaydım. Ama ben yorgunluğun, uykusuzluğun zerresini hissetmedim. Çünkü işçi bayramına katılıyordum. Bu bayram benim için çok özeldi, bana aitti! Otobüslere bindik. Araçta marşlar, sloganlar, şarkılar söyledik. Coştukça coştuk! Alana nasıl geldiğimizi bile anlamadık. Hani karınca yuvalarını bilirsiniz hepiniz. Karıncalar kendi yuvalarının etrafında sürekli iş yaparlar. Çok kalabalık ve çok çalışkanlardır. Biz de alanda tıpkı onlar gibiydik. Çalışkan, heyecanlı, coşkulu... Alan ucu bucağı olmayan bir kalabalıkla dolup taşmıştı. Bir tarafımızda siyasi partiler ve işçi örgütleri, diğer tarafımızda başka işçiler. Bizim kortejimiz ortalarında... Sloganları teker teker gür sesle attık. Uzun süre alana varmak için yürüdük. Yol boyunca ÜİD-DER'in ses aracında söylenen marşlarla coştuk. Alana girdikten sonra da halaylar çekildi. Ama şuna inanın ki hiç yorulmadık. Dönüşte de geldiğimiz disiplinle kol kola sloganlar atarak, şarkılar söyleyerek döndük.

Eğer 1 Mayıs'a gitmediysen, eğer ÜİD-DER'e uğramadıysan ben işçiyim deme. Kimse için geç değil. Ben 53 yaşındayım ve henüz yaşanacak çok şey var biliyorum. Durma sen de gel! ■

İlk 1 Mayısım

■ Şirinevler'den bir sağlık işçisi

UİD-DER'le ilk 1 Mayıs heyecanını yaşadım. Ayrıca görev almanın sevinci ve onurunu da yaşadım. Özgürlük için, ayaklarımıza bağlanmış zincirleri kırmak için, biz işçilerin yaşamı için, yaşanılabilir bir dünya için ve çarkı bozuk bu düzeni yıkmak için alanlardaydık. Tüm taleplerimizi coşkuyla haykırdık. Bunu sadece UİD-DER'li işçiler için değil, dünyadaki tüm işçiler için haykırdık.

Ben pankart taşımakla görevliydim ve en öndeydim. Zaten ilk 1 Mayıs'ında bana görev verilmesi beni çok mutlu etmişti. Bu haklı mücadelede olmak zaten onurlu bir şey. Orada UİD-DER'li arkadaşların birbirini sahiplenmesi, halini hatırını sorması çok anlamlıydı. Etrafımızda kortejimizi, bizi merak eden çok insan vardı. Ve sorularına en doğru şekilde cevap vermek için herkes elinden geleni yapıyordu. Bu sorulara cevap vermek bile insana ayrı bir mutluluk veriyor. Çünkü etraftakiler pür dikkat bizleri izliyor, sloganlarımıza eşlik ediyorlardı. Bu 1 Mayıs, umudumu yeniden yeşertti.

Dünya işçileri olarak demir gibi yumruklarımızla, kararlı duruşumuzla fakiri daha fakir, zengini ise daha zengin eden bu sistemi yıkmamız lazım. Biz olmadan patronların birer hiç olduğunu göstermemiz lazım. Örgütlü ve bilinçli olmalıyız. Bu düzen böyle sürerse insanlığı da kendisiyle beraber yok edecek. Ama biz biliyoruz ki bu tutsak zincirleri kırılacak. Bu düzen yıkılacak ve dünyanın tüm işçileri birleşecek.

Yaşasın 1 Mayıs! ■

Kızım ve Kız Kardeşimle 1 Mayıs'taydık

■ Samatya'dan bir emekçi kadın

Merhabalar, ben bir devlet hastanesinde temizlik işi yapan bir kadın işçiyim. Bu seneki 1 Mayıs'a kızım ve kardeşimi de götürdüm. Onların da o coşkuyu, güzelliği görmelerini ve yaşamalarını istedim. Tabi onların katılması pek kolay olmadı. Önce kardeşimin kocasından izin almamız gerekiyordu. İlk söylediğimizde kabul etmedi. Kardeşimin bacağına protez olduğu için kargaşa olursa kaçamayız diye istemedi. Ama ben daha önce de gittiğimi anlatıp onu ikna ettim. Tam izin işine sevinmişken bu kez de kızımın almış olduğu yıllık izni iptal etmeye çalıştı patronu. Kızım bir mağazada çalışıyor. Patronu anneler günü nedeniyle satışlarda yoğunluk olur diye izne çıkışını istemedi. Bunu öğrenince hem ben hem de kızım çok üzüldük. Ama yine pes etmedik. Bu izin için epey kafa yorduk ve izni almayı başardık. Ve sonunda 1 Mayıs'ta alanlardaydık!

Ben 3 yıldır 1 Mayıs'a katılıyorum. Ama bu sene beni ayrıca heyecanlandırdı. Çünkü kızım ve kardeşimle omuz omuza UID-DER kortejinde yürüdük. Kardeşimin bacağına ciddi ağrılar olmasına rağmen, o coşku onu çok mutlu etti. Kızım ve kardeşim miting boyunca halaylar çekip, marşlara eşlik ettiler. Biz ailecek 1 Mayıs'ı coşkuyla kutladık.

Bizler şunu bir kere daha anladık. Önümüze çıkan zorluklar karşısında pes etmemeliyiz. Mücadele etmeye devam etmeliyiz. Bizler işçiyiz, üretenez. Patronların saldırılarına karşı dimdik ayakta durmalı, mücadeleyi bırakmamalıyız.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz! ■

1 Mayıs'ta Dünya Bizim İçin Dönüyor

■ Tekirdağ'dan bir işçi

Yılda 364 gün patronlar için dönüyor dünya. Ama bir gün var ki işte o gün bizim günümüz. İşçilerin birlik ve mücadele günü 1 Mayıs. Her yıl dünyanın her yerinde işçiler büyük coşkuyla kutluyor bu günü. Biz de bu yıl yine UİD-DER kortejiyle meydanlardaydık. Türkiye'de bu yıl son dönemlerin en güzel 1 Mayıs'ı oldu desem yanlış olmayacaktır.

Biz işçiler için yaşam koşullarının her yıl hatta her gün daha da zorlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Öyle ki OHAL yıllar oldu hala devam ediyor. Baskılar, yasaklamalar almış başını gidiyor. Aldığımız maaş ayın sonunu getirmeye yetmiyor. 1 Mayıs'ta on binlerce işçi olarak bu duruma dur demek, bu bozuk düzenin çarkına çomak sokmak için dökülmüştük meydanlara. Küçük çocuklardan emekli amcalara, kadın işçilerden genç öğrencilere kadar herkes oradaydı. Sloganlar atarak, taleplerimizi haykırarak, şarkılar söyleyerek yürüdük kortejimizde. UİD-DER korteji her yıl olduğu gibi bu yıl da düzeni ve disiplini ile insanların dikkatini çekti. Kızıl bayraklarımız elimizde, hep beraber kol kola omuz omuza kutladık 1 Mayıs'ı. Üzerinden bir hafta geçmesine rağmen “Ne güzel bir gündü” diye hatırlayıp mutlu oluyorum.

Her 1 Mayıs bana ne kadar çok, ne kadar da güçlü olduğumuzu yeniden gösteriyor. Böyle bir dönemde büyük bir kitle ile meydanları doldurduğumuzu görmek moralimi yükseltti. Onlar bizi birbirimize düşmanlaştırmaya çalışsalar da biz 1 Mayıs'ta bir kez daha ispatladık onlara boyun eğmeyeceğimizi. 1 Mayıs bize örgütlü olmanın önemini yeniden göstermiş oldu. Şimdi bize düşen de mücadeleye daha fazla sarılmak olacak. 1 Mayıs'ın verdiği coşkuyu kaybetmeden daha çok işçi arkadaşımız ulaşarak safları sıklaştırmalıyız. Dünyanın, yılın her günü bizim için döneceği zamanlar için mücadelemizi büyütelim. ■

1 Mayıs Heyecanım

■ ÜİD-DER'li bir işçinin çocuğu

1 Mayıs'tan önce heyecanlıyım ama evden çıkınca daha da çok heyecanlandım. Gerçekten mutluydum, hatta en mutlu günümdü. Ne kadar yorulsam da çok mutluydum. Bir an dedim ki keşke hiç bitmeseydi. Orada kendimizi güçlü hissettik. 1 Mayıs'ta olmaktan mutluyduk. Kortejde mutluyduk ve herkes ne kadar yorulsa da coşkusunu kaybetmedi. Şarkılara, şiirlere çok bilmesek de katılmaya çalıştık. Orada çocuk işçiler olmasın dedik. Şiddete, kadına şiddete “hayır” dedik. Başka şehirlerden gelemeyenler de oralarda yaptılar. Ama buraya başka şehirlerden gelenler umarım çok mutludur. Yani bizi oraya götüren arkadaşlara, ÜİD-DER'e çok teşekkür ederiz. ■

1 Mayıs'ta Gururluyduk

■ Gazi Mahallesinden meslek liseli öğrenciler

Biz meslek liseli öğrenciler olarak 1 Mayıs'ta bulunmaktan gurur duyduk. Diğer meslek liseli arkadaşlarımızı da orada görmek bizi çok mutlu etti. Birlikte staj sömürüsüne, yetersiz eğitime, kadına şiddete, taciz ve tecavüze, savaşımlara, yoksulluğa “hayır!” dedik.

Alana gitmeden önce araçlarda düzenli kortejlerden bahsedildi. Bu bizi daha da heyecanlandırdı. Düzenli ve disiplinli bir yürüyüş gerçekleştirdik. Müzikler ve sloganlar bizi neşelendirdi. İş cinayetlerine, sömürüye de değinildi. Alana ulaştığımızda heyecanımız daha da arttı, oradaki kalabalık bizi cesaretlendirdi ve yalnız olmadığımızı gösterdi. Orada çektiğimiz fotoğrafları ve videoları gelemeyen arkadaşlarımıza da gösterdik ve onlara da yalnız olmadıklarını ve korkmamaları gerektiğini hatırlattık.

Kısacası orada büyük bir kalabalığın bir parçasıydık ve sayımızı görünce neler yapabileceğimizi, ne kadar güçlü olduğumuzu gördük. Bu gücü görebildiğimiz tek gün 1 Mayıs ve biz de o günü çok güzel bir şekilde geçirdik. Yaşasın 1 Mayıs İşçilerin Bayramı! ■

